

Krisztus egyházának istentiszteleti alkalmai és közösségi élete

II.rész

Biblia-tanulmányok

2007/3.

*Krisztus egyházának
istentiszteleti alkalmai
és közösségi élete*
II. rész

Krisztus egyházának istentiszteleti alkalmai és közösségi élete

II. rész

*„A Te kegyelmedről elmélkedünk
ó Isten, a Te templomod belsejében.”
(Zsolt 48,10)*

*„Az igazságot követve szeretetben,
mindenestől fogva növekedjünk abban,
aki a Fej, a Krisztusban, akiben az egész
test szép renddel egyberakotván
és egybeszerkesztetvén – az Ő segítségének
minden kapcsával és minden egyes tag
saját mértéke szerinti munkásságával
– teljesíti a maga felépítését és növekedését
szeretetben.” (Eféz 4,15–16)*

A tanulmányokat összeállította:
VANKÓ ZSUZSA

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
az interneten a *www.ekonyv.hu/kerak* címen olvasható

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: 06-1/391-0181, fax: 06-1/391-0182, mobil: 06-20/379-6020

honlap: www.bibliakiado.hu

e-mail: bik@bibliakiado.hu

Felelős kiadó: *Szígeti Gábor*

Sorozatszerkesztő: *Egerváriné Árvai Márta*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: *Reménység Alapítvány (Nágocs)*

ISBN 978-963-7493-34-8

ISSN 0865-3119

Tartalom

<i>VIII. tanulmány – 2007. augusztus 25.</i>	
<i>M</i> enyegzői istentisztelet, áldáskérés a kisgyermekekre, gyászistentisztelet	7
<i>F</i> üggelék a VIII. tanulmányhoz	18
<i>IX. tanulmány – 2007. szeptember 1.</i>	
<i>A</i> testvéri szeretetben összeforrt gyülekezet	23
<i>X. tanulmány – 2007. szeptember 8.</i>	
<i>A</i> z egyházfegyelem	35
<i>XI. tanulmány – 2007. szeptember 15.</i>	
<i>A</i> lélekmentés szolgálatára elhívott egyház	48
<i>XII. tanulmány – 2007. szeptember 22.</i>	
<i>A</i> munkálkodó gyülekezet	60
<i>XIII. tanulmány – 2007. szeptember 29.</i>	
<i>A</i> különböző lelki ajándékok és szolgálatok, a gyülekezeti választás	73
<i>Áhítatok minden napra</i>	
<i>A</i> ugusztus	85
<i>S</i> eptember	86

Menyegzői istentisztelet, áldáskérés a kisgyermekekre, gyászistentisztelet

A menyegzői istentisztelet és a gyászistentisztelet kiváltképpen evangélicizációs alkalom. Ennek fényében kell átgondolnunk ezeknek az istentiszteleti alkalmaknak a biblikus alapját, tartalmát és illő rendjét. A gyermekbemutató inkább bensőséges gyülekezeti alkalom, de olykor erre is eljönnek a kívülálló családtagok. Fontos alkalom ez is, bár nem önálló istentisztelet.

I *Mi a bibliai alapja az istentisztelet keretében történő házasságkötésnek?*

Mt 19,3–6 • „Hozzá mentek [Jézushoz] a farizeusok, kísértvén Őt és mondván: »Szabad-e az embernek feleségét akármi okért elbocsátani?« Ő pedig felelvén, mondta: »Nem olvastátok-e, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket, és ezt mondta: Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.«”

Jn 2,1–2. 11 • „Harmadnapon menyegző volt a galileai Kánában, ott volt Jézus anyja. Jézus is meghívott tanítványaival együtt a menyegzőbe... Az első jelt a galileai Kánában tette Jézus, megmutatva dicsőségét.”

A házasságot Jézus alapította a teremtéskor, és ugyancsak Ő erősítette meg földi szolgálata idején, idézett kijelentéseivel és részvételével a káni menyegzőn. A házasság tehát szent szövetségkötés. (Lásd Mal 2,14-et is, amely szövetségestársi kapcsolatnak mondja a házasságot, a házassági hűség megszegését pedig Isten előtt gyűlöletes vétségnek nevezi.) Méltó és helyénvaló tehát istentisztelet keretében, Isten színe előtt ünnepélyesen megkötni ezt a szövetséget, Isten áldását kérve rá.

A függelékben javaslatot találunk menyegzői istentiszteleteink rendjének módosítására. Szükségesnek látszik, hogy biblikus tartalmú szövetségi fogadalom hangozzék el a házasulandók részéről, mely tudatosítja bennük, hogy mi a tartalma szövetségkötésüknek, amely ettől fogva szent és érvényes lesz Isten előtt, s megtartásáért felelősséggel tartoznak. A korszellem hatása közösségünkben is tapasztalható a házassági szövetség és a házastársi hűség könnyen vételét illetően. Szükség van tehát a biblikus alapok megerősítésére.

A házasság ugyanakkor jogi szempontból is egy új közösség létrehozása a világi társadalomban. Az Ige szerint Isten rendelte el, hogy az állam bizonyos jogrendet tartson fenn az állampolgárok érdekében. Ezért szükséges a házasságkötés állami regisztrálása is az alábbi bibliai elv alapján: *„Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak... Mert Isten szolgálja ő a te javadra... Annakokáért szükséges engedelmeskedni... a lelkiismeretért is.”* (Rm 13,1. 4–5) A közösség akkor vállalja a menyegzői istentisztelet megtartását, ha párhuzamosan a polgári házasságkötés is megtörténik.

„Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse [a házasság intézményét], hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását. A házassági kapcsolat megszentelésével kezdte szolgálatát... Első csodáját egy menyegzői lakomán tette... Ezzel szentesítette a házasságot, elismerte mint olyan intézményt, amelyet Ő maga alapított. Elrendelte, hogy férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak... Isten minden más jó ajándékához hasonlóan az emberiség megtartására szánt házasságot is megrottotta a bűn. Az evangélium által azonban Isten helyre akarja állítani tisztaságát és szépségét. Egyedül Krisztus kegyelme teheti ez intézményt azzá, amivé Isten szánta: az emberiség áldásának és felemelkedésének eszközévé. Így a földi családok egységükben, békességükben és szeretetükben képviselhetik a mennyei családot..."

*A völegény és a menyasszony a mennyei világegyetem jelenlétében fogadják meg, hogy szeretni fogják egymást úgy, ahogy azt Isten elrendelte... Légy oly szilárd házassági fogadalmadhoz, mint az acél! Határozd el, hogy nem rontod el a mennyben feljegyzett szövetséget sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben, mint olyan ember, aki féli Istent és engedelmeskedik parancsolatainak.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 87–90. o.)*

Egy fiatal párnak, a menyegzőjük után írta Ellen White: *„Testvéreim! Most egyesültetek egy élethossziglan tartó szövetségben... Mindegyikötöknek a másik boldogságát kell szolgálnia. Ezt kívánja tőletek az Úr. Miközben eggyé olvadtok, egyikötök se veszítse el egyéniségét. Egyéniségetek tulajdonosa Isten. Tőle kérdezzétek meg, mi a helyes, mi a helytelen, és hogyan tudjátok a legjobban betölteni életetek célját.” (I. m., 89–90. o.)*

2 Mire ügyeljünk a menyegzői istentisztelet és az ünnepi vacsora tervezésénél és szervezésénél?

1Kor 10,31 • „Akár esztek, akár isztok, akármit cselekszettek, mindent Isten dicsőségére műveljete.”

Kol 3,17 • „Mindent, amit csak cselekszettek – szóval vagy tettel – az Úr Jézus nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának óáltala.”

.....

.....

.....

Gondoljuk át a következő tanácsokat, amelyek arra vonatkoznak, hogy a közösségen belüli menyegzői istentiszteletek és vacsorák a megszentelt keresztény elveket tükrözzék. Figyeljük meg azokat a bizonyágtételeket is, amelyek arra intenek, hogy a világi rokonságunk vagy ismerőseink körében tartott esküvőkön és vacsorákon való részvételtől sem szabad eleve elzárkóznunk. A szívélyes emberi kapcsolatok építésének és a tanúságtetésnek az alkalmai ezek: elsősorban a viselkedésünk, hívő emberhez illő és szeretetteljes magatartásunk által tehetünk bizonyágot Krisztusról.

„A menyegzői ünnepségen sokszor a világ szelleme győz a lelkiismeret, a hit és az igazság felett.”

„A házassági szertartást a feltűnősködés és saját vágyaik kielégítésének alkalmává tették. Ha a házasulandók megegyeztek a vallásos hitben, annak gyakorlásában, akkor a szertartást feltűnés és fitogtatás nélkül végzik, és a menyegző nem váltja ki Isten rosszállását. Semmi ok nincs a nagy fényűzésre, még akkor sem, ha a házasságok tökéletesen illenek egymáshoz. Nekem mindig oda nem illőnek tűnt, ha a házasságkötés szertartását mulatozással és hangoskodással kapcsolták össze. Istentől rendelt intézményről van szó, amelyre a legnagyobb komolysággal kell tekintenünk. Mindig Isten dicsősége legyen az első.

[Menyegző Ellen G. White otthonában:] *Kedden délelőtt, 11 órakor a nagy ebédünket előkészítettük a menyegzői szertartásra. B. testvér látta el a szöveget, ami szépen zajlott. Nem hangzott el könnyelmű tréfa és balga beszéd. A menyegzővel kapcsolatban minden ünnepélyes és szent volt, felemelő és mélyen hatásos. Az Úr megszentelte ezt a házasságot.*” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 58., 88. o.)

Ugyanúgy érvényesek viszont a következő alapelvek is:

„Krisztus nem hatalmazta fel a keresztényeket, hogy amikor menyegzőre hívják őket, azt mondják: »Nem lehetünk jelen ilyen vidám eseményen.« [A káni menyegzőn] való megjelenésével Krisztus arra tanít, hogy örüljünk azokkal, akik örvendeznek... Ő sohasem rontotta el az emberek ártatlan ünnepeit.” (1. m., 88–89. o.)

„Krisztus példáját, ahogyan azonosította magát az emberiség érdekeivel, követniük kell mindazoknak, akik Igéjét hirdetik, és azoknak is, akik elfogadták kegyelmének evangéliumát. Nem kell lemondaniuk a társasági kapcsolatokról. Nem szabad másoktól elkülönülniük. Annak érdekében, hogy minden társadalmi réteget elérjünk, ott kell találkozunk velük, ahol élnek. Az emberek ritkán keresnek fel bennünket önszántukból. Az isteni igazság nem csak a szöszékről érintheti meg az emberi szíveket. Van egy másik munkaterület is, amely talán szerényebb, de nagyon ígéretes: a szegényebb sorsúak otthonában, a gazdagok palotájában található, a vendégszeretők asztalánál, és az ártatlan társas örömet nyújtó szórakozások alkalmain.

Krisztus tanítványaiként ne csatlakozzunk a világhoz pusztán élvezetszeretből... Soha ne szentesítsük a bűnt szavainkkal vagy cselekedeteinkkel, hallgatásunkkal vagy jelenlétünkkel. Bárhová megyünk, hívjuk magunk-

kal Jézust, és tegyük nyilvánvalóvá mások előtt, hogy mennyire értékes a mi Üdvözítőnk.

Akik azonban úgy próbálják megőrizni vallásukat, hogy kőfalak mögé rejtik, értékes alkalmakat veszítenek el, amikor jót tehetnének. A kereszténység társas kapcsolatok által érintkezik a világgal... Ne keltsük a világ előtt azt a benyomást, hogy a keresztények bús, boldogtalan emberek... Krisztus örül, amikor követői megmutatják, hogy emberként is isteni természet részesei. Nem szobrok, hanem élő emberek, férfiak és nők... A rájuk árasztott világosságot olyan cselekedetekben tükrözik vissza másokra, amelyek Krisztus szeretetétől fénylenek.” (Ellen G. White: Jézus élete, 121–122. o.)

3 *Mi a bibliai alapja és értelme a kisgyermekéért felajánlott imának?*

Mk 10,13–16 • „Ekkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy illesse meg őket. A tanítványok pedig feddték azokat, akik hozták őket. Jézus ezt látván, haragra gerjedt és mondta nékik: »Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa! Bizony mondom néktek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.« Ezután ölébe vette a gyermekeket, és kezét rájuk vetvén, megáldotta őket.”

1Sám 1,27–28 • „[Sámuel édesanyja, Anna szavai:] »Ezért a fiúért könnyörögtem, és az Úr megadta kérésemet, amelyet Tőle kértem. Most azért én is az Úrnak szentelem, teljes életére az Úrnak legyen szentelve!« És imádkoztak ott az Úrhoz.”

Zsolt 127,3 • „Az Úrnak öröksége a fiak, az anyaméh gyümölcse: jutalom.”

1Jn 5,14–15 • „Ez az a bizodalom, amellyel Őhozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket. És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk Tőle.”

A gyermekkeresztség nem helyes gyakorlat a Szentírás szerint, mert a keresztség előfeltételezi a hit személyes, senki által nem helyettesíthető döntését, és csakis az átélt újjászületés megpecsételéseként hiteles. A kisgyermek Isten oltalmába és kegyelmébe ajánlása komoly ima által, az áldás kérése további életükre viszont Krisztus cselekedete által megalapozott, helyes gyakorlat. A hívő szülők nem csupán a saját tulajdonuknak tekintik gyermekeiket, hanem „az Úr örökségének”, a maguk számára pedig jutalomnak és felelősségnek. Helyénvaló az a vágyuk, hogy az Úrnak akarják szentelni gyermekeiket, azaz azt kérik és kívánják, hogy Isten gondviselése, kegyelme őrizze lelküket a gonosztól, és igazgassa minden útjukat. Az Úr hűséges Isten, „megvannak nála” hittel elmondott kéréseink. Eszerint fog cselekedni, ha a szülők és a felnövő gyermekek is megmaradnak a hitben.

Helyes az is, ha a kisgyermekéért elhangzó könyörgés a gyülekezeti istentisztelet keretében történik. Nem csupán azért, hogy együtt örüljön a gyülekezet a szülőkkel, hanem azért is, hogy megtanulja komolyan venni, Isten országa leendő polgárainak tekinteni a kisgyermeket, akikért a gyülekezet is felelősséggel tartozik. A gyülekezet szeretettel támogassa a szülőket, és együtt érzően, szeretettel viszonyuljon a körében felnövő kisgyermekhez is, hogy második otthonuknak tekinthessék a gyülekezetet, a testvéri közösséget, ahová mindenkor szívesen, örömmel mennek.

„A zsidó nép körében szokás volt a gyermekeket elvinni egy rabbihoz, hogy kezét rájuk téve megáldja őket. Jézus tanítványai azonban fontosabbnak gondolták Mesterük munkáját annál, hogy ilyesmivel lehessen megszakítani. Amikor az édesanyák Jézushoz jöttek kicsinyeikkel, a tanítványok neheztelve tekintettek rájuk. Úgy vélték, e gyerekek túl kicsik még, semmi hasznuk nem lesz abból, ha meglátogatják Jézust, és úgy gondolták, hogy Ő sem örülne a jelenlétüknek. Jézus azonban nem értett egyet a tanítványokkal. A Megváltó jól ismerte az anyák gondjait és terheit, akik Isten Igéje szerint akarták nevelni gyermekeiket. Meghallgatta imáikat, s Ő maga vonzotta színe elé az édesanyákat... Karjába vette a gyermekeket, s kezét rájuk téve részesítette őket az áldásban, amiért jöttek.”

„Isten azt szeretné, ha minden gyermek már kicsiny korában az Ő gyermeke lenne... Gyermeki szívük kész lehet olyan hatások befogadására, amelyek végül tartósan bizonyulnak... A bűn nem lesz kívánatos számukra, hanem utálni és kerülni fogják. Egyszer megkérdeztek egy lelkészt: hány

éves kortól reménykedhetünk abban, hogy egy gyermek kereszténnyé válik? »A kornak ehhez semmi köze – válaszolta. – Jézus szeretete, a hit, a bizalom, a megnyugvás – ezek mind megegyeznek a gyermeki természettel. Ahogy egy gyermek bízni tud az édesanyjában, úgy tud bízni Jézusban is, és úgy tudja szeretni Őt.« (Ellen G. White: *Jézus élete*, 511. o.; *Gyermeknevelés*, 340. o.)

4 *Mi a gyászistentisztelet jelentősége? Milyen gondolatokat ébreszthet a gyászistentisztelet résztvevőiben a szembesülés a halállal, közös emberi sorsunkkal?*

Zsolt 89,49 • „Kicsoda olyan erős, hogy éljen és ne lásson halált, hogy megszabadítsa magát a seolnak [a sírnak] kezéből?”

Zsolt 39,5 • „Jelentsd meg, Uram, az én végeimet, napjaim mértékét, hogy mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen mulandó vagyok!”

Préd 9,12 • „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedd, mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a seolban, ahová menendő vagy.”

A temetésre, a gyászistentiszteletre olyan emberek is elmennek, akik az ilyen alkalmon kívül talán soha nem találkoznanak Isten Igéjével, az evangélium meghívásával. Sajnos tény, hogy a bűn annyira megvakíthat és eltompíthat, hogy egyeseket semmi sem rendít meg. A halállal, a koporsóval való találkozás alkalmával a legtöbb ember mégis jobban megszólítható, mint máskor. Ezért a gyülekezet és az igehirdető felelőssége, hogy a gyászistentisztelet a legünnepélyesebben, legtökéletesebben rendben folyjék, és az Ige szava megszólító erővel hangozzék. Fontos, hogy a gyülekezet tagjai odaadóan imádkozzanak a gyászistentisztelet előtt az igehirdetőért és az egész alkalomért, hogy valóban a Szentlélek ihlessen az igehirdetést, és Ő munkálkodjék a jelenlévők szívében.

Sokszor sajnos eszébe sem jut a gyülekezetnek, hogy a gyászistentisztelet valóban evangelizációs alkalom. Gyakran csak szokásszerűen vesz-

szük az ilyen alkalmakat, csupán az általános részvét és tisztelet jellemez bennünket, pedig mennyire odaadóan kellene könyörögnünk Isten jelenléteért és áldásáért! Kedves idős testvéreink sokszor előre megkérnek egyes prédikátorokat, hogy ők szóljanak majd a temetésükön, és kifejezik azt a vágyukat, hogy bizonyoságtevő alkalom legyen a temetésük. A gyülekezet nem lehet közömbös. Ébredjen vágy a szívünkben, hogy az odaérkezők meghallják az Úr megszólító szavát, és komolyan imádkozunk ezért.

Ha családi, rokoni körünkben történik temetés, és a gyászistentisztelet után vendéglátásra kerül sor, imádsággal készülünk erre az alkalomra is. Figyeljünk oda azokra, akiket megszólított a temetési igehirdetés, és igyekezzünk bennük megszilárdítani a kedvező benyomást, illetve próbáljunk további kapcsolatban maradni velük. Ha természetes módon alkalom kínálkozik erre, akkor közvetlen szavakkal szóljunk reményességünkről, tapasztalatainkról. Ne úgy legyen, mint a világban szokás, hogy elmúlt a temetés, most már csak eszünk-iszunk és evilági dolgokról beszélgetünk. Legyen megszentelt légköre ezeknek az alkalmaknak is, amennyiben csak rajtunk áll, illetve amennyiben ehhez mi hozzájárulhatunk.

5 *Miképpen ad alkalmat minden temetés vagy búcsúztatás a megváltás evangéliumának hirdetésére?*

Zsolt 49,16; 39,8 • „Csak Isten válthatja ki lelkemet a seol kezéből, mikor az megragad engem... Most azért mit reméljek, ó Uram? Te benned van bizodalmam!”

Jel 1,17–18 • „[Jézus Krisztus kijelentése:] Én vagyok az Első és az Utolsó és az Élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké, ámen. Nálam vannak a sírnak* és a halálnak kulcsai.”

1Kor 15,26 • „Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.”

Zsid 9,27 • „Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután az ítélet.”

* Pontosított fordítás szerint.

Jn 5,22. 27 • „Az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... Hatalmat adott néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia.”

A temetés az elhunyttról való megemlékezés, a búcsúzás alkalma is, de mindenekelőtt arra nyújt lehetőséget, hogy felhangozzék az evangélium vigasztalása. Hangsúlyozzuk tehát azt is, hogy a gyászistentiszteletet nem tekinthetjük csupán igehirdetési alkalomnak, ahol az elhunytról és gyászoló családjáról tudomást sem veszünk. Ha van példamutató dolog az elhunyt életében vagy abban, ahogyan a családja gondot viselt róla, ami valóban méltó a megemlékezésre – amit anélkül említhetünk, hogy embereket dicsérnénk –, akkor ezt helyes megtenni. Óvakodjunk azonban attól, hogy emberek kerüljenek a középpontba, hogy a népszerű szokásokat, igényeket szolgáljuk ki. A középpontban mindenképpen az Ige, az evangélium hirdetése legyen. Kerüljük azt is, hogy az elhunyt eljövendő sorsáról nyilatkozzunk, mert ez Isten ítéletére tartozik. Csupán a reményünket fejezhetjük ki, ha őszintén hívő emberről van szó.

A gyászistentisztelet alkalmat ad arra, hogy természetes módon, odaillően bizonyosságot tegyünk a fontos igei tanításokról: a halál okáról, a halottak állapotáról, Jézus Krisztus váltságahaláláról, a feltámadás örömhíréről, az utolsó ítélet komolyságáról, de a felmentő ítélet lehetőségéről is, és a halál uralmának végleges megszűnéséről az újjáteremtett Földön.

Szóljunk arról, hogy megrendítő és intő szembesülnünk azzal, hogy a halál a próbaidő lezárása minden ember számára. Ugyanakkor tegyünk bizonyosságot arról, hogy az elhunytat most már Isten legigazságosabb és legirgalmasabb kezére bízhatjuk, és ebben találhatunk békességet. *„Az Atya Krisztusra bízta a bíraskodást, mivelhogy Ő embernek fia... Krisztus elfogadta az emberi létet, s tiszta, megszentelt életet élt ezen a földön. Ezért nyerte el bírói tisztét... Igazságossága betakar mindenkit, aki szereti Őt és bízik benne... Egyedül Krisztus ítéli meg életheztségünket, mivel Ő teremtett és Ő vásárolt meg végtelen áron bennünket.”* (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 147. o.)

6 *Hogyan viselkedjünk a gyászban, és hogyan viszonyuljunk a gyászolókhöz?*

1Thess 4,13 • „Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.”

2Kor 1,3–4 • „Áldott az Isten, és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhasunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.”

1Kor 12,26–27 • „Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Nemcsak a szavainkkal tehetünk bizonyóságot a temetésen az evangélium reménységéről, hanem a gyászoló családtagok a magatartásukkal is. Akiben valóban él az evangélium reménysége, az érzelmei fegyelmességével is bizonyóságot tesz arról, hogy bánkódik ugyan, mert fáj az elválás, de „nem úgy, mint akiknek nincs reménységük”. Valójában ilyenkor drága igazán a szívünknek az első feltámadás és szereteteink viszontlátásának reménysége.

„Jézus feltámadása az Őbenne elhunyt igazak végső feltámadásának példája volt. A feltámadt Megváltó alakja, testtartása, hanghordozása a szeretett Mester jól ismert alakja, testtartása, hanghordozása volt tanítványai számára. Az Őbenne nyugvók is ugyanígy támadnak fel. Megismerjük majd barátainkat, amint a tanítványok is megismerték Krisztust. Talán nyomorékok és betegek voltak e halandó életben, akkor azonban feltámadt, megdicsőült alakjukban jelennek meg. Mégis tökéletesen megmaradnak egyéni vonásaik, és mi megismerjük a Jézustól áradó fényben tündöklő arcukat, felismerjük majd rég látott szeretteinket.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 183. o.)

A testvéri szeretetnek arra kell indítania bennünket, hogy gyászoló testvéreinket nem formális részvétnyilvánítással, hanem valódi, szeretetteljes vigasztalással vegyük körül. Irányítsuk tekintetüket Isten kegyelmére, igazságosságára, és a halál feletti végső diadal csodálatos ígéreteire.

Fontos megemlíteni, hogy részvétnyilvánításunk hiteltelen, ha már előzőleg is nem álltunk mellettük együttérzéssel, imádsággal és a szükség szeretetszolgálatlaltal, amennyiben a haláleset előtt erősen igénybe vette őket súlyosan beteg családtagjuk ápolása és a betegsége miatti aggodalom. A testvéri szeretet azt jelenti, hogy mesterkéletlen együttérzéssel és szíves, azonnali segítőkészséggel viszonyulunk megpróbált testvéreinkhez.

.....
*Az e heti adomány
a médiaosztályt támogatja*
.....

1. A menyegzői istentisztelet

- Előfordul, hogy a gyülekezetben tartott esküvőnél háttérbe szorul az istentiszteleti jelleg. Inkább arra kerül a hangsúly, hogy teljesüljön az ifjú pár minden kívánsága, illetve barátaik is azzal kedveskedjenek nekik, amivel jónak látják. Az öltözködést sokszor a gyülekezeti tagok is inkább már a menyegzői vacsorához igazítják. Tehát amolyan lazább alkalomnak tekintik sokan az esküvőt, ahol az emberi kívánságok és elképzelések kerülnek előtérbe, nem pedig az istentiszteleti jelleg.

A lazább, kötetlen dolgokat azonban az esküvői vacsorára kell hagyni, a gyülekezetben tartott esküvő mindenképpen istentisztelet. Érvényes tehát erre vonatkozóan mindaz, amit a gyülekezeti istentiszteletek tiszteletteljes, ünnepélyes voltáról az előzőekben elmondtunk. Itt is kívánalom, hogy minden résztvevő számára építő, felemelő legyen az alkalom.

Ezért az istentiszteleti programfelelősre kell bízni a program összeállítását. Az ifjú pár természetesen tehet javaslatokat, de a programfelelősnek kell eldöntenie, hogy ezek beleillenek-e az istentisztelet keretébe. A bizalom jegyében, keresztény módon kell kialakítani a legillendőbb, leghelyesebb programot.

A menyegzői istentiszteleten a nőtestvérek ugyanúgy kerüljék a nadrágviselést, mint más istentiszteleti alkalmakon. A szolgálattevők és kórustagok is illendő öltözékben legyenek. Külön meg kell említenünk, hogy a kombinépántos vagy nyitott vállú estélyi ruhák nem illenek az istentiszteleti alkalomhoz. A kölcsönözhető menyasszonyi ruhák jó része is ilyen, de igyekezzünk a keresztény ízlésnek és az istentiszteleti alkalomnak megfelelő ruhát találni. Magától értetődő, hogy semmiféle smink sem helyénvaló. Azért érdemes ezt megemlíteni, mert volt példa arra, hogy egyesek úgy gondolták, az esküvőn az is megengedhető, amit egyébként helytelennek tartunk. Az üde természetesség, a szolid egyszerűség a legszebb az esküvőn, csakúgy, mint bármely más alkalmon is.

A nem gyülekezeti tag résztvevők esetében természetesen semmilyen szabályt nem állíthatunk. Őket szeretettel kell fogadnunk úgy, ahogyan jönnek, bármilyen is a megjelenésük. A gyülekezet tagjai és a szolgálattevők viszont mutassanak példát.

- A menyegzői istentiszteletre is vonatkozik, hogy a gyülekezeti tagok pontosan érkezzenek. Tapintattal és szeretetteljes figyelemmel forduljanak a vendégek felé, segítsenek helyet találni, adjanak nekik énekeskönyvet. Azonban senki ne legyen tolakodó vagy agitatív, mert sok vendég talán előítéletekkel, idegenkedve érkezik, tartózkodóan viselkedik, ezért zavarja egyesek túlzottan közvetlennek ítélt közeledése.
- Igen helyénvaló, ha komolyan imádkozunk már otthon, az istentiszteletre indulás előtt is a menyegzői istentisztelet áldásos voltáért, hiszen komoly evangelizációs alkalomról van szó. Nem ritka, hogy egyesek számára éppen az esküvői alkalom az első találkozás a valódi istentisztelettel és Isten Igéje üzenetével. Sokszor mindenféle vallásosságtól távol álló résztvevőket is meghat az igehirdetés és az istentisztelet egyszerű, áhítatos, őszinte légköre. (Egy ilyen vendégtől hallottam a közelmúltban: „Még most is beleborzongok, ahogy visszagondolok a zugligeti esküvőre, az énekkarra, az igehirdetésre, mindenre, ami ott történt. Felejthetetlen, döbbenetes, csodálatos volt. Nagyon megrendített. Minden menyegzői istentiszteletnek ilyennek kellene lennie.”)
- Kívánatos, hogy az ifjú pár köszöntése ne az istentiszteleti teremben történjék, hanem azon kívül. Az istentisztelet helye maradjon meg tiszteletteljes, áhítatos, csöndes helynek.
- Amint a tanulmányban utaltunk már erre, szükségesnek látszik egy módosítás magának az esküvői szertartásnak a szokásos rendjén is. Fontos, hogy az ifjú párban és a jelenlévőkben is tudatosuljon, mi az Isten előtti házastársi szövetség biblikus tartalma, és ez milyen elkötelezettség vállalását jelenti. A következő javaslatot tettük a tanulmányi bizottságnak:

Az alábbi szöveget a prédikátorral együtt mondja a házasulandó pár. Az első mondatot külön-külön mondják. A szöveget előre ismertetni kell velük a házasságra felkészítő tanítás során. Ez fontos, mivel nem formálisan kell elmondaniuk, hanem világosan megértve a tartalmát, és szívből azonosulva vele.

A prédikátor a következőképpen vezeti be a szövetségi fogadalom elmondását:

Prédikátor: Kérem a vőlegényt, hogy nyilvánítsa ki házasságkötési szándékát! Kérlek, mondd utánam:

Vőlegény: *Isten és a gyülekezet színe előtt kinyilvánítom, hogy életre szóló házastársi, segítőtársi szövetséget kívánok kötni szeretetből választott társammal, ...-val.*

Prédikátor: A menyasszonyt is kérem, hogy nyilvánítsa ki házasságkötési szándékát! Kérlek, mondd utánam:

Menyasszony: *Isten és a gyülekezet színe előtt kinyilvánítom, hogy életre szóló házastársi, segítőtársi szövetséget kívánok kötni szeretetből választott társammal, ...-val.*

Prédikátor: Kedves ifjú pár! Kérlek benneteket, mondjátok velem együtt a házassági szövetségi fogadalmat! *Házastársam mellett akarok lenni az élet minden küzdelmében, nem hagyom el őt betegségében, bánatában sem. Együtt érző, szerető társa és bátorító támasza akarok lenni mindenkor. Tudom, hogy ez a szövetség Isten előtt szent, és mostantól fogva felelősek leszünk egymás életéért, boldogságáért, lelki növekedéséért. Isten segítségét kérem ahhoz, hogy szövetségi fogadalmamat megtartsam, hogy kölcsönös bizalomban, teljes hűségben és igaz szeretetben élhessünk együtt mindenkor.*

Prédikátor: Mi most letérdelünk az ifjú párral, hogy imádsággal pecsételjük meg elhangzott szövetségi fogadalmukat, és Isten áldását kérjük a házasságukra, egész további közös életükre. Kérem a gyülekezetet, hogy szíveskedjék felállni erre az időre!

- Javasoljuk viszont a szokásos „*kettőtök egybehangzó vallomása alapján a Keresztény Advent Közösség nevében házastársaknak nyilvánítalak*” formula elhagyását. Hagyományosan rögzült ez a kijelentés, de bibliai szempontból nem igazán megfelelő. A római katolikus egyház formál jogot arra, hogy házasságokat érvényesítsen, akár a világi polgári jog szerinti házasságkötés helyett is. A Szentírás szerint azonban a házasságok Isten előtt kötöttek a házassági szövetségi fogadalommal. Az egyház, pontosabban a gyülekezet csak tanúja ennek, együtt örül az ifjú párral, és Isten áldását kéri jövőendő közös életükre. A házastársaknak *nyilvánítás* jogi formula. A házasság jogi elismerése a világi, polgári hatóságra tartozik. Helyesnek tartjuk, hogy ez az ő jogkörük, az államról szóló bibliai tanítás alapján.

2. Áldáskérés a kisgyermekekre

- Feltétlenül az igehirdetés előtt legyen, tekintettel arra, hogy a kisgyermek ekkor még nyugodtabban viselkedik.
- Egy odaillő Biblia-szöveg elolvasása és a hozzáfűzött néhány mondat után a gyermeküket karjukban tartó szülők és a prédikátor letérdeljenek a régi gyakorlat szerint, a gyülekezet pedig feláll. Javasolt az a változtatás, hogy az egész gyülekezet térdeljen le. Ez kifejezi nem csupán az Isten iránti tiszteletet, de azt is, hogy a gyülekezet nem kívülállóként viszonyul az áldáskéréshez. A szülőkkel együtt érezve, saját felelősségét is tudva együtt könyörög velük Isten oltalmáért és áldásáért a gyermek életében, valamint bölcsességet, kegyelmet kérve a szülők számára, hogy helyesen tudják nevelni gyermeküket.

3. A gyászsztentisztelet

- Feltétlenül szükséges, hogy a szolgálattevők kifogástalan, illendő öltözékben jelenjenek meg.
- Pontosan érkezzünk a gyászsztentiszteletre. Otthon előre imádkozunk az igehirdetőért, a résztvevőkért és az egész alkalomért.
- Az énekeket előre válasszuk ki és írjuk fel a vallástalan résztvevők fülével figyelve a szöveget, és megfontolva, hogy mely énekek, énekversek hirdetik számukra a leginkább az evangéliumot. Mivel általában sok ének hangzik el a temetésen, ezek fontos tanúságtevést jelentenek. Olyan hatékonyan prédikálnak, mint az igehirdetés. Még a sorrendjük sem mindegy, mert a hallgatók fülében egymásra épül a mondanivalójuk. Semmiképpen sem elfogadható ott a helyszínen lapozni az énekeskönyvben, és ötletszerűen bemondani a következő közös éneket. Ha csak lehet, külön kórus vagy kvartett énekeljen minél többet, hogy a tiszta dallam és a jól érthető szöveg még hatásosabbá tegye az énekek üzenetét. De ha közös ének van is, ez is sokkal szebb, ha előre megbeszéljük, hogy ki kezdi az éneket, és együtt, megfelelő helyen állnak az énekesek. Nagyon helyénvaló, ha előre, külön próbát tartanak a gyülekezetben, és mindenki tudja az énekeket és sorrendjüket. A próbán, amit csak lehet, javítsanak, csiszoljanak még a közös éneklésen is.

- Ma egy új forma is megjelenik a temetés mellett: a búcsúztatás a gyülekezetben. Erre akkor kerül sor, ha hamvasztás történik, és az urnát nem a temetőben helyezik el. Ilyenkor a gyülekezetben van a gyászistentisztelet. Olykor nem hívó családtagok döntenek így, illetve igénylik ezt, és ezt el kell fogadnunk. A gyülekezetben tartott búcsúztató gyászistentiszteletre ugyanazok a szabályok érvényesek, mint a temetőben tartott istentiszteletre. Itt a közös ének kevesebb, viszont fontos a szép és felemelő énekszolgálat.

A testvéri szeretetben összeforrt gyülekezet

Negyedévi Biblia-tanulmányunk során mindeddig Krisztus gyülekezetének istentiszteleti alkalmával foglalkoztunk. A további tanulmányokban a keresztény közösség életének más területeiről lesz szó. Alapvetően két kérdést tanulmányozunk: mit jelent a testvéri szeretetben összeforrt közösség, és milyen a munkálkodó gyülekezet. Ezek a témák nem függetlenek egymástól. Krisztus gyülekezetének istentiszteleti alkalmait is áthatja és meghatározza az, hogy milyenek a testvéri kapcsolatok a gyülekezet tagjai között, és a gyülekezet együtt dolgozik-e Jézussal az elveszettekért.

Gyülekezeteink egyik legnagyobb problémája a testvéri szeretet megfakulása, egyes helyeken pedig szinte a kihalása. Ebben a tanulmányban szinte csak bizonyágtételeket idézünk, intő, ébresztő, megújulásra ösztönző és lényegre tapintó tanúságtételeket. Egyes mondatokat ki is emelünk, hogy jobban rájuk irányítsuk a figyelmet.

1 Milyen legyen a szeretet gyakorlása Krisztus gyülekezetében?

Jn 3,16; vö. 1Jn 3,16 • „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk. Mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

Mt 5,46 • „Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e?”

1Pt 1,22–23 • „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek. Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.”

Jn 13,34 • „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”

„Miért nevezte Jézus a szeretet parancsát új parancsolatnak?... **Krisztus élete és halála által a szeretet új fogalmát adta tanítványainak. Önfeláldozása fényénél a »szeressétek egymást« parancs új jelentőséget kapott...** A tanítványoknak azzal kellett kimutatni szívük szeretetét az emberek iránt, hogy mindent elkövetnek felebarátaik üdvösségéért. **Krisztus hívei iránt pedig még gyöngédebb szeretetet kell tanúsítani...** A Szentlélek fegyelmezése és nevelése nyomán Isten gyermekei igazán, őszintén, tettetés nélkül szeretik egymást – részrehajlás, álszenteskedés nélkül... Egymás iránti szeretetük abból fakad, hogy kapcsolatban vannak Istennel... Ehhez az igaz, megszentelt, fegyelmezett szeretethez képest a világ felületes, sekély udvariassága, barátságról szóló üres ömlengései olyanok, mint a polyva a búzához képest... Krisztus szeretete mély, elfojthatatlan áldásként árad azok számára, akik elfogadják.

Ebben a szeretetben nincs önzés... Az igaz megszentelődés gyengéd szeretettel fűzi a hívőket Krisztushoz és egymáshoz... Krisztus jellemének tulajdonságai, melyekre mindegyikünknek feltétlenül szükségünk van: szeretete, türelme, önzetlensége és jósága. Úgy szerezzük meg ezeket, hogy szerető szívvel végzünk szeretetteljes cselekedeteket másokért... A tanítványoknak... úgy kellett szeretniük egymást, ahogyan Krisztus szerette őket. Ez volt a hitellelük, annak a bizonyosága, hogy Krisztus alakult ki bennük... Krisztus szenvedése, keresztre feszítése, feltámadása... után a tanítványoknak már volt némi fogalmuk arról, hogy mit jelent Isten szeretete, és mit az egymás iránti szeretet. Pünkösdkor, amikor a Szentlélek nyugodott meg rajtuk, ez a szeretet nyilatkozott meg közöttük.” (Ellen G. White: A Te Igéd igazság, 150–151. o.)

2 Mi kapcsolja össze Krisztus gyülekezetének tagjait azon túl, hogy ismerik a szeretet magasabb rendű isteni fogalmát?

Lk 8,21 • „Ő pedig felelvén, mondta nékik: Az én anyám és az én atyám-fiai azok, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.”

1Kor 10,16–17 • „A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megsze-
günk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? Mert egy a ken-
yér, egy test vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből
részesedünk.”

1Jn 5,1–2 • „Mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól szület-
tett. Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogy-
ha szeretjük Istent, és az Ő parancsolatait megtartjuk.”

*„Keresztségi fogadalmában mindenki ünnepélyesen kötelezi magát arra, hogy vigyázni fog a testvéreire... Nemcsak a saját lelki érde-
kei felett kell örködni, hanem teherviselő készségével gyakoroljon csillapí-
tó hatást a gyülekezet többi tagjára. Szavai és magaviselete késztessek őket arra, hogy kövessék Krisztus példáját az egyszerűségben, az önfeláldozásban és mások szeretetében.”*

*„Isten gyülekezetében fájdalmas tapasztalni a testvéri szeretet hiányát. Sokan, akik azt állítják, hogy szeretik a Megváltót, nem szeretik egymást. A nem hívők figyelik azokat, akik keresztényeknek vallják magukat, hogy lássák, vajon hitük hatással van-e az életükre? Hamarosan fel-
fedezik jellemhibáikat, és hitvallomásuknak ellentmondó cselekedeteiket. Nem volna szabad megtörténnie, hogy ujjal mutassanak hívő keresztényekre, mondván: »Nézzétek, hogy gyűlölik egymást azok, akik Krisztusénak mond-
ják magukat!«” (Ellen G. White: Válogatott bizonyágtételek, II. köt., 209. o.; Az apostolok története, 449. o.)*

3 *Hogyan viszonyuljunk a „kicsinyekhez” és a tévelygőkhez Krisz-
tus gyülekezetében?*

Mt 25,40; vö. 1Kor 12,22–24 • „Felelvén a király, ezt mondja majd né-
kik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel

az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg.” „Amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesegek, és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk. Amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek, amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De Isten szerkesztette egybe a tetet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván.”

Gal 6,1–3 • „Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét! Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg.”

„Jézus szeretete nem korlátozódik az emberek egy bizonyos csoportjára. Az emberiség minden egyes gyermekével azonosítja magát... Jézus szeretete körülöleli az elesettet, az eltévedtet és a bűnöst. A kedvesség minden tettét, irgalmasságunk minden cselekedetét, amellyel egy elesett lelket felemelünk, úgy fogadja el, mintha Őerte tettük volna.”

„Isten gyógyító ereje hatja át az egész természetet. Ha egy fát megvágna, egy embert megsebesítenek, vagy eltörik egy csontja, a szervezet azonnal megkezd a sérülés helyreállítását. Sőt, mielőtt szükség lenne rájuk, a gyógyító tényezők már készenlétben állnak, és mihelyt megsérül egy testrészünk, minden erő hozzálát a helyreállítás munkájához... Az ellenség megsebez, összezúz minden embert, aki enged a kísértésnek, de ahol megjelenik a bűn, ott van a Megváltó is. Krisztus munkája az, hogy »a töredelmes szívűeket meggyógyítsa, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen« (Lk 4,18). Ebben a munkában együtt kell működnünk Vele. »Még ha előfogja is az embert valami bűn... igazítsátok útba az olyat.« (Gal 6,1) **»Igazítsátok útba«: azt jelenti, hogy a tévedőt segítsük vissza régi állapotába, mint ahogyan a kifricamodott részt helyre teszik. Aki tévedést vagy bünt követ el, annak kicsúszik a talaj a lába alól, elveszíti a tájékozódási pontokat. Felismerheti tévedését és bűnbánattal telhet meg, de nem tud visszatérni a helyes útra, nem képes helyreigazítani önmagát. Zavarban és bajban van, mint**

akit legyőztek, azért gyámoltalan. Vissza kell öt nyerni, meg kell gyógyítani, »helyre kell állítani«, segíteni kell rajta! Ti lelkiek, igazítsátok útba (állítsátok helyre) az ilyet! Csak a Krisztus szívéből eredő szeretet képes meggyógyítani! **Csak az tudja meggyógyítani a megsebzett lelkeket, akiben úgy áramlik ez a szeretet, mint a fában a nedv, vagy a testben a vér!**”

„Hiányzik belőlünk a valódi odaadás, a lelket megindító szeretet és szánakozás a megkísértettek és tévelygők iránt. Sokaknál tapasztalunk fagyos hidegséget és bűnös hanyagságot... **Milyen keveset találunk Krisztus szánakozó gyengédségéből hitvalló követői között!** Ha valaki megbotlik, a többiek veszik maguknak a bátorságot, és a lehető legsötétebb színben tüntetik fel az esetet. Könnyörtelen szigorral bánnak el testvéreikkel, pedig talán ők is ugyanolyan bűnösök más tekintetben. Úgy tüntetik fel a tudatlanságból, meggondolatlanságból vagy gyengeségből elkövetett tévedést, mint előre tervezett, szándékos bűnt. Ha letérni látnak valakit a helyes útról, így ítélik felette: »Ugye megmondtam! Tudtam, hogy megbízhatatlan.« Ez Sátán álláspontja. A »testvérek« ujjonganak, mert gonosz gyanúsításuk igaznak bizonyultak. Változzék meg a szívünk, mert így méltatlanok vagyunk a keresztény névre! Krisztus lelkiületére van szükségünk: Ő a bűnösök megmentéséért fáradozott. **A tévelygők ugyanolyan kedvesek előttte, mint akik látszólag mindent helyesen tesznek.**” (Ellen G. White: Jézus élete, 555. o.; Nevelés/Előtted az élet, 111–112. o.; Válogatott bizonyosságtételek, II. köt., 282–284. o.)

4 *Hogyan viszonyuljunk a szegényebb sorsúakhoz Krisztus gyülekezetében? Hogyan int az Ige a vendégszeretet gyakorlására is, anyagi helyzetunktől és a meghívottak helyzetétől függetlenül?*

Jak 2,1–6/a • „Atyámfiak, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen, a szegénynek pedig ezt mondjátok, te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé, nem mondtatok-e ellent magatoknak, és nem lettetek-e gonosz gondolkozású bírakká? Halljátok meg, szeretett atyámfiak, avagy nem az Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok

legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik Őt szeretik? Ti pedig meggyaláztátok a szegényt.”

Zsid 13,1–3 • „Az atyafiúi szeretet maradjon meg. A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, anyagokat vendégeltek meg. Emlékeztek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.”

Gal 6,10 • „Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig a mi hitünk cselédeivel.”

Gyakran hallani a megállapítást, hogy egy-egy gyülekezetben alig ismerik egymást a tagok. Nem is csoda, hiszen sok helyen a szombaton kívül nem is találkoznak egymással. Se imaóra, se vendégül látás. Ennek csak a testvéri szeretet elapadása és elsivárosodása lehet a vége. A vendégszeretet gyakorlásánál nem az ennivaló a lényeg, hanem a testvéri közösség, a testvéri szeretet ápolása. Elevenítsük meg ezt az elhalt szeretetszolgálatot! Hívjuk meg sorban magunkhoz, az asztalunkhoz, a társaságunkba a gyülekezetünk tagjait, személyválogatás nélkül. Hetenként, kéthetenként, havonként egy-egy testvért, ki hogyan teheti. Ha máskor nincs rá módunk, péntek este vagy szombat délután. Így végül megismerjük, megszeretjük testvéreinket, felismerjük lelki-testi szükségleteiket.

„Kegyetlenség és igazságtalanság, ha semmibe vesszük testvérünk helyzetét. Ha valaki szorult helyzetbe jut, vagy ha szegény, pedig minden tőle telhetőt megtesz, engedményeket kell neki tennünk, és nem szabad teljes árat kérni azért, amit a gazdagtól vesz, hanem könyörületesen kell bánnunk vele. Isten helyesli az ilyen jó tetteket, és aki ezt cselekszi, nem veszi el jutalmát. De félelmetes számla tanúskodik majd sok szombattartó ellen szűkmarkúsága és irigysége miatt.”

„Azok, akik Krisztus bal keze felől állnak, és nem vettek tudomást Őróla a szegények és a szenvedők személyében, nem voltak tudtában bűneiknek. Sátán megvakította őket, nem vették észre, hogy mivel tartoznak testvéreiknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, és nem törődtek mások szükségleteivel... Sokan vannak, akiknek kihalt a szívükből az irgalmasság, nem értik meg a szegények kísértéseit és küzdelmeit...

Azok, akik még nem hordozták el az ínség nyomasztó terhét, nagyon gyakran megvetően kezelik a szegényeket, és éreztetik velük, hogy úgy tekintenek rájuk, mint földönfutókra... »Szegények mindenkor vannak veletek« – mondta Jézus (Jn 12,8). Senkinek sem kell úgy éreznie, hogy nincs hely számára, ahol Krisztusért munkálkodhatna... **Krisztus életszabálya, amely által mindannyian megállunk vagy elesünk az ítéletben, a következő: »Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek velük.«**»

„Az igazi vendégszeretetet még a magukat kereszténynek vallók is alig gyakorolják. **A vendégszeretet alkalmait még a hívők között sem tekintik olyan kiváltságnak és áldásnak, amilyennek kellene.** Kevés a hajlandóság és készség arra, hogy minden hivalkodás nélkül helyet adjanak két vagy három személlyel többnek a családi asztalnál... Isten szándékosan engedte meg, hogy szegények is legyenek közöttünk: ezzel megvizsgálja, kipróbálja és kideríti, mi van a szívünkben. Ha a vendégszeretet meghal, szívünk megbénul az önzéstől.

Vendéglátásunkat ne a világ szokásai, hanem Krisztus Lelkének és Igéjének tanításai uralják... Nem kell sokat adni a külsőségekre. **A szívélyes, meleg köszöntés, egy hely a kandallótok mellett, egy szék az asztaltoknál, a kiváltság, hogy osztozhatnak ábítatokat áldásaiban, menyeyei fény sugar lesz sok ember számára.**

Az együttérzésnek át kell törnie éniünk korlátait és otthonunk falait. Nagyszerű lehetőségeik vannak azoknak, akik otthonukat mások áldásává akarják tenni. Az emberi kapcsolat csodálatos hatalom. Rajtunk áll, hogy eszközül használjuk a körülöttünk élők megsegítésére... Krisztus feljegyzi az érte történő vendéglátás minden kiadását... Akik Krisztusért megvendégelik testvéreiket, és mindent megtesznek, hogy a látogatást hasznossá tegyék mind a vendégek, mind a maguk számára, azok a rendkívüli áldásokra méltókként vannak feljegyezve a mennyben... A szegénység nem zár ki a vendégszeretet gyakorlásából. Azt kell adnunk, amink van. Vannak, akik a megélhetésükért küzdenek, és jövedelmükből alig tudják fedezni szükségleteiket. Azonban szeretik Jézust szentjei személyében, ezért készek vendégül látni a hívőket és nem hívőket, s igyekeznek hasznossá tenni látogatásukat... Az Úr elszámolást készít erről a szolgálatról...

Ne várjatok arra, hogy megmondják, mi a kötelességetek! **Nyissátok ki a szemeteket és lássátok meg, kik vannak körülöttetek!** Ismerkedjétek meg a gyámoltalanokkal, a szenvedőkkel és az ínségben lévőkkel!

Ne rejtőzzetek el előlük, és ne igyekezzetek elzárkózni szükségleteik előtt!”
(Ellen G. White: *Bizonyságtételek, I. köt.*, 170. o.; *Jézus élete*, 556–558. o.; *Adventista otthon/Boldog otthon*, 375–380. o.)

5 *Hogyan óv az Úr egymás megítélésétől – gondolatban vagy szóban –, ami a leginkább megoltja a testvéri szeretetet, és megrontja a testvéri közösséget?*

Mt 7,1–5 • „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítéltetek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértetek, olyannal mérnek néktek. Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre? Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott íme a te szemedben gerenda van? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivesd a szálkát a te atyádfiának szeméből!”

Rm 14,4. 10. 12–13 • „Kicsoda vagy te, hogy kárhozzatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon... Te pedig miért kárhozzatod a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítélőszéke elé... Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. Annakokáért egymást többé ne kárhozzassuk, hanem inkább azt tartásatok, hogy a ti atyátockiának ne szereztek megütközést vagy megbotráncozást.”

Máté 7,5 helyes értelmezéséhez segítenek a következő idézett sorok. Nem arról van szó itt, hogy ha nagyobb, titkos bűnöd van, mint annak a testvérnek, akit meginteni szándékozol, akkor a gerendával a szemedben ne akard kipiszkálni a másik szeméből a szálkát. A gerenda maga az ítékezés, a rideg, szeretetlen, vádaskodó lelkület. Ez olyan súlyos lelki bűn, hogy ehhez képest a másik vétke – bármi legyen is az – csak szálkának minősül.

„Ha Jézus Krisztus bennetek »a dicsőség reménysége«, akkor nem vágyoztok másokat megfigyelni és hibáikat leleplezni. Mások vádolása és elítélése helyett inkább segíteni, áldani és menteni akartok. Ha tévelygőkkel találkoztok... jusson eszetekbe majd, hogy életetek útján milyen gyakran tévedtek magatok is, és nehéz volt újra az egyenes útra térni, ha egyszer elhagytátok. Semmi esetre se taszítsátok testvéreiteket még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvételt figyelmeztessétek az öt környező veszedelmekre.

Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és teljes tudatában van annak, hogy bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit felebarátjával összehasonlítsa. Nem lép fel a bírói székre, hogy embertársai felett ítélkezzék. Aki a golgotai kereszt árnyékában halad, annak lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja.

Csakis akkor vetettétek ki a gerendát a szemetekből, és lettetek alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhettek másokhoz és érinthetitek szívüket, amikor érzitek, hogy saját éneteket, sőt egész életeteket is fel tudnátok áldozni, hogy egy megtévedt testvéreteken segítsétek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetett a helyes útra téríteni. Sőt ellenkezőleg: ezáltal csak még távolabb üzték őket Krisztustól... Csak a szelíd és szívélyes lélek mentheti meg a tévelygőket, és fedezheti el a bűnök sokaságát.”

„Semmi keresnivalója egymás bírálásának, elítélésének, a rideg gondolatoknak és a kemény beszédeknek. Az ilyen lelkülettel elűzzük gyülekezeteinkből Krisztust, és Sátán veszi át a parancsnokságot. Ne engedjünk behatolni semmit, ami keresztényietlen, ami rideg lelkületű. Hát nem azért jövünk össze, hogy esedezzünk Krisztus könyörületéért és bocsánatáért? Megváltónk világosan megmondta: »Amilyen ítélettel ítélték, olyannal fognak megítélni titeket, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek majd néktek is.« Ki tud szeplőtlen jellemmel, ártatlan étellel állni az Isten elé? Hogyan merjük hát bírálni és elítélni testvéreinket? Akik maguk is csak Krisztus érdemeiért remélhetnek üdvösséget, akik Jézus vérének erényeiben keresnek bocsánatot vétkeikre, azokra komoly kötelezettség hárul, hogy szeressék, szánják bűnös társaikat, és megbocsássanak nekik...

Minden gyülekezet komolyan igyekezzék megszabadulni a gonosz beszédétől, a bíráló lelkülettől – mint olyan bűnöktől, amelyek a legnagyobb rosszat termik a gyülekezetben. Mint magának Sátánnak a viselkedését, úgy rójuk meg a rideg hibakeresést... Isten félelmétől és szeretetétől késztetve mindenki zárja be fülét a pletyka és mások becsmérése

előtt. Irányítsuk a szóbeszéd terjesztőjét Isten szavának tanításához. Szó-
lítsuk fel, hogy engedelmeskedjék a Szentírásnak: vigye kifogásait nyílegye-
nest azokhoz, akiről úgy véli, hogy tévelyegnek. Ha mindannyian így ten-
nénk, ez fényt árasztana a gyülekezetre, s a vétkek özöne előtt zárna be az
ajtót. Isten megdicsőülne, és sok lelket megmentenénk...

Most még nem túl késő jóvátennünk a múlt hibáit, mulasztásait. **Élesszé-
tek újjá az első szeretetet, az első igyekezetet!** Kutassátok fel azokat, akiket
elűztetek magatok közül. **Kötözzétek be a sebeket, amelyeket ti ütöttetek.**
Valljátok be nekik az ellenük elkövetett bűneiteket. Húzódj közelebb Isten
szánakozó, szerető szívéhez! **Hagyd szívedbe áradni az isteni könyö-
rület folyamát, onnét pedig mások szívébe... Soba, soba ne legyünk
szívtelenek, hidegek, ridegek és bírálógatók! Soba egyetlen alkalmat
se mulasszunk el, hogy bátorító, reménykeltő szót mondjunk.** Nem
tudhatjuk, milyen sorsdöntő segítséggé válhat a teher könnyítésére a gyen-
géség szava, krisztusi igyekezetünk. A tévelygőt más úton visszanyerni nem
lehet, csak szelídséggel, kedvességgel és szeretettel."

„**Tudomásom szerint Isten szemében nem létezik súlyosabb bűn
annál, mint amikor valaki féltékenységet és gyűlöletet ápol magá-
ban testvérével szemben, és harci fegyvereit ellene fordítja.**” (Ellen
G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 131–132. o.; *Válogatott bizonyásgtételek*,
287–293. o.; *Kiben bízhatunk?*, III. köt., 1111. o.)

6 *Hogyan siessünk készséggel egymás segítségére tettekkkel is, imád-
sággal is, amikor erre van szükség?*

Jak 2,14–16; vö. Lk 10,30–37 • „Mi a haszna, atyámfiái, ha valaki azt
mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy meg-
tarthatja-e őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezí-
telenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja
nékik valaki tiközületek: Menjete el békességgel, melegedjete meg
és lakjatek jól, de nem adjatek meg nékik, amikre szüksége van a
testnek, mi annak a haszna?”

Jak 5,16 • „Imádkozzatek egymásért, hogy meggyógyuljatek, mert
igen hasznos az igaznak buzgósgás könyörgése.”

A következő bizonyágtételek arra hívják fel a figyelmet, hogy a gyülekezet és tagjai nagyon nehezen mozdulnak a szeretetszolgálatra, arra, hogy idejükből, erejükből, figyelmükből akár csak valami kis részt is ínségben lévő testvéreik megsegítésére fordítsanak. Ha közlőrl látnák egymás szükségleteit, imádkoznánk is ezekért. Így azonban az ima is elhal, és marad a tunya érzéketlenség, közöny, idegenség, az önzés uralma. Így a gyülekezet alig különbözik a világtól. Mi magunk pedig elveszítjük a szíves, önzetlen jó cselekedetek örömét és Isten áldását. Sívár, értéktelen farizeusi vallásosság lesz az eredmény. Bárcsak komolyan kezdenénk imádkozni az igazi testvéri szeretet megújulásáért, és ezzel együtt elkezdenénk cselekedni is testvéreinkért.

„Isten elvárja, hogy sokkal együttérzőbbek és figyelmesebbek legyünk a szegények és szerencsétlenek iránt... Érthetetlen, hogy hitvalló keresztények semmibe veszik Isten szavának félreérthetetlen, kifejezett tanításait, s még csak lelkiismeret-furdalást sem érznek... Ha megengedik, hogy az önzés és a hidegség szelleme éljen bármelyik tagjukban a szerencsétlen, az özvegy, az árva, a vak, a sánta vagy azok iránt, akiknek beteg a testük vagy elméjük, akkor elrejtí arcát népe elöl, míg eleget nem tesznek kötelességüknek, míg el nem távolítják soraikból a helytelenséget... Nem hallgatja meg népének imáit, amíg elhanyagolják a köztük élő árvát, apátlant, sérültet, vakot, beteget.

Többet jelent az Úr oldalán állni, mint csupán ezt hangoztatni az összjövöten. **Az áll az Úr oldalán, akit mindig a könyörület, a szána-kozás és a szenvedéssel való együttérzés vezet, amint Jézus életének példája mutatja.** Az Úr elvárja tőlünk, hogy az Ő példáját kövessük... Egyetlen ember büne vereséget okozott Izráel egész hadseregének. **Egyetlen embernek a testvérével szembeni helytelen viselkedése elfordítja Isten világosságát népétől...**

Családok Krisztus szolgálatába szegődött, mégis, amikor lemérnek titeket a szenthely mérlegén, hűjával találhatnak... Családod hosszú ideje csak a saját kívánságaival, jólétével és kényelmével törődik, s már nem is tudtok róla, hogy másnak is tartoztok valamivel. Gondolataitok, terveitek és igyekezetetek mind a magatok javát szolgálja. Magatokért éltek, nem művelitek az önzetlen jótékonytságot, ami pedig, ha gyakorolnátok, egyre növekedne és erősödne, míg boldogsággal nem töltene el, ha jót tehettek valakivel. Akkor tudhatnátok, hogy olyan célotok van az életben, ami sokkal értékesebb, nagyobb kamatot hoz, mint a pénz...

Önző lelkületetek a saját érdekeitekre szűkíti le gondolkodásotokat. Tiszta és szeplőtlen vallásra van szükségetek. Az Igazság őszinte odaadása arra fog vezetni, hogy együtt érezetek másokkal, észrevegyétek gondjaikat... Nem vagytok Isten parancsainak megtartói a szó igazi értelmében. Bár elég pontosak lehettek egynémely dologban, a lényegesebbeket mégis elhanyagoljátok – a jó belátást, a könyörületet, és Isten szeretetét... **Sok esetben arcpirító a hívők közönye, összehasonlítva a világ jótékonyágával, szerencsétlenek iránti együttérzésével...**

Sokszor semmibe veszik igyekezetünket, sokszor látszólag elvész a másokért végzett munkánk. Ez mégse szolgáljon ürügyül arra, hogy belefáradjunk a jó cselekedetekbe... **Mi lenne velünk, ha Krisztus nem lett volna hajlandó viselni vétkeinket, mivel annyian elutasították, mivel olyan kevesen becsülik meg szeretetét és a kimondhatatlan áldásokat, melyeket magával hozott?** Bátorítsuk hát magunkban a türelmes, gondos igyekezetet. Bátorság kell ide, nem passzív elkeseredés, nem kelleetlen mozdulás. Azért vagyunk a világon, hogy a Mester munkáját végezzük, ne pedig a magunk hajlamai és élvezetei után loholjunk. Nem azért vagyunk itt, hogy magunkat szolgáljuk és dicsőítsük. **Miért lennénk hát tétlenek és csüggedtek, csak mert nem látjuk azon nyomban a kívánt eredményt?...**

Hideg, érzéketlen, rideg páncélzatba zárkóztok be. **Alig van élet, alig van melegség barátságokban. Csupán magatokért éltek, nem pedig Krisztusért.** Körülöttetek élnek azok, akiknek szomjazik a lelkük, akik vágyva vágnak a szavakban és tettekben kifejezett szeretetre. **A mások iránti barátságos lelkület, az együttérzés, mások életének, terheinek szíveteken viselése olyan áldásokat hozna lelketeknek, amilyenben még soha nem volt részetek. És szoros kapcsolatban lehetnétek Megváltótokkal is, aki azért jött el a világra, hogy jót tegyen, s akinek az életét követnünk kell. Tesztek-e valamit Krisztusért?**” (Ellen G. White: Bizonyítételek, III. köt., 516–527. o.)

.....
Az e heti adomány
az oktatási intézményeket támogatja
.....

Az egyházfegyelem

Az *egyházfegyelem* nem bibliai kifejezés, de helyénvalóan jelöli azt, amiről az Ige világosan szól: Krisztus gyülekezetében meg kell őrizni az Isten Igéje iránti hűséget mind a tanítás, mind az erkölcsi mércék fenntartása tekintetében. Mindenki úgy lesz az egyház tagja, hogy megismeri Krisztus tanítását, erkölcsi parancsolatait (Jézus misszióparancsa értelmében; Mt 28,19), és a keresztség szövetségével megpecsételi, hogy mindenkor hűségesen meg akarja tartani ezeket Isten kegyelme által. Sátán azonban szüntelenül, egyenként támadja a közösség tagjait, és törekszik kiragadni őket Krisztus kezéből. Ezáltal a gyülekezet egységét is meg akarja bontani, hitét meggyengíteni, hiteltelenné téve a világ előtt az evangélium képviselőjét is. Ezért Krisztus világos útmutatást adott, hogyan őrizze meg gyülekezete mind a tanítás tisztaságát, mind az életszentséget a keresztény közösség belső lelki egészsége és a világban betöltött missziója érdekében.

A testvéri szeretetben összeforrt gyülekezet című tanulmány után foglalkozunk az egyházfegyelem témájával, s ez nem véletlen: a gyülekezetben belül gyakorolt tan- és egyházfegyelemnek a testvéri szeretetből kell fakadnia, és minden esetben a Krisztustól tanult szeretet jegyében kell lefolytatnunk az ezzel kapcsolatos eljárásokat.

I *Hogyan tesz bizonyosságot az Ige arról, hogy Krisztus gyülekezetének szent egységben, hűen kell képviselnie Urát a tanítás és az erkölcsiség tekintetében egyaránt?*

Eféz 4,3–5 • „Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békesség kötelében. Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívásokatoknak egy reménységében hívattatok is el. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.”

1Tim 3,15 • „Tudd meg, mi módon kell forgolódni Isten házában, mely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége.”

Mt 5,14 • „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.”

Fil 2,15 • „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világon.”

Emeljük ki a fenti igékből a tanítás egységére, sértetlenségére, és a magas erkölcsi színvonalra utaló kifejezéseket!

.....
.....
.....

2 Milyen hasonlattal vezette be Jézus a gyülekezeti fegyelmekre vonatkozó alapvető útmutatását? Mit kívánt világossá tenni ezzel?

Mt 18,11–14 • „Az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet, és a hegyekre menvén, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett? És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely el nem tévelyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.”

.....
.....

„Az itt említett, Krisztusban hívő kicsinyek nem csupán az éveik számát tekintve fiatalokat jelentik, hanem a Krisztusban kisgyermekeket. Figyel-

meztetés rejlik e szavakban, nehogy elhanyagoljuk vagy megvessük gyenge testvéreinket. Nehogy kérlelhetetlenek, követelőzők legyünk, nehogy gáncskodásunkkal elítéljünk, elcsüggedszünk másokat.”

„Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségét hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.» (Rm 15,1) Egyetlen embert sem szabad lebecsülni, aki bízik Krisztusban, legyen bár hite gyenge, lépte ingatag, mint a kisgyermeké. Mindennel, ami előnyt jelent számunkra másokkal szemben – műveltség, kedvesség, nemes jellem, keresztényi neveltetés, valósi tapasztalatok –, tartozunk a kevésbé kiváltságosoknak, és amennyire csak erőnkből telik, szolgáljunk kell őket. Ha erősek vagyunk, fel kell emelnünk a gyengék kezét. A dicsőség angyalai, akik mindig látják a mennyei Atya arcát, örömeiket lelik abban, ha a kicsinyeket szolgálhatják. Különös gondjuk van azokra a remegő emberekre, akiknek sok kifogásolható jellemvonásuk van. Az angyalok mindig ott vannak, ahol a legnagyobb szükség van rájuk, segítik azokat, akiknek a legkeményebb csatát kell vívniuk az »én«-nel, és akiknek kilátástalanok a körülményeik. Ebben a szolgálatban működnek közre Krisztus igazi követői.”

„Az ember emberrel szembeni könnyörtelensége a mi legnagyobb bűnünk. Sokan azt képzelik, hogy Isten ítéletét képviselik, miközben elmulasztják gyengédségét és szeretetét képviselni... Kényes dolog emberek lelkével foglalkozni. Csak Ő, aki olvas a szívben, tudja, hogyan lehet az embert bűnbánathoz vezetni. Csak az Ő bölcsessége teheti eredményessé közeledésünket az elveszettekhez. Ha ridegen odavágod: »én szentebb vagyok, mint te«, nem számít, mennyire helyes az okfejtésed, és mennyire igaz, amit mondasz, az már nem fog a szívhez szólni. Amikor szabályok vagy érvek ismételtetésével semmire sem lehet jutni, Krisztus szóban és tettben kifejezett szeretete megtalálja az utat a lélekhez. Több krisztusi együttérzésre van szükség, nemcsak azok iránt, akik szerintünk hibátlanok, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő lelkek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek és elcsüggednek.”

„Vannak sötétségben élők, telve önváddal, gyötrellemmel és aggodalommal, de érzik, hogy Isten igazságos és jó. Az Úr életben tartja bennük a remény szikráját. A szegény, elsötétedett lélek érzi, hogy ha Isten elé járulhatna, könyörülne rajta Krisztusért. Megkönnyebbülne szörnyű félelmetől és gyötrelmetől. Próbálkozott, hogy emberekkel beszéljen, de állítólagos barátai nyersen visszautasították, megrótták, kigúnyolták. A szemrehányások néha majdnem kioltották a remény utolsó szikráját is... Ez a kérdés a következő-

*képpen tárult elém: Fuldokló, hullámokkal viaskodó embert láttam, aki csónakot vett észre. Utolsó erejét összeszedve eléri a csónakot, oldalába kapaszkodik. Gyengeségében még beszélni sem tud, de az arcán látható aggodalom részvétet ébresztene minden érző ember szívében. Ám nyújtják-e kezüket a csónakban ülők, hogy beemeljék? Nem! Az egész menny szemléli, ahogyan a bent ülők leütik a kapaszkodó, gyenge kezeket, a szenvedő ember pedig alámerül a vízbe, s többé nem bukkan fel. Ezt a jelenetet többször is ismételten láttam. Tanúja volt Ő is, aki éppen ilyen lelkekért adta váltságul az életét. Az Úr nyújtotta kezét, hogy megmentsen. Az Úr maga végezte azt a munkát, amellyel embereket bízott meg: hogy kinyilatkoztassák Krisztus irgalmát és részvétét a bűnösök iránt.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 123. o.; *Jézus élete*, 381–382. o.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 107–108. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 133. o.)*

3 *Mi a teendő, ha tudomásunkra jut, hogy egy testvérünk nyilvánvaló módon vétkezik Isten valamely parancsolata ellen?*

Mt 18,15–16 • „Ha a te atyádfia vétkezik ellened,* menj el és dorgáld meg őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó.”

„A tévelygő gyülekezeti tagokkal kapcsolatban Isten népe kövesse pontosan a Megváltónak Máté evangéliuma 18. fejezetében leírt utasításait. Az ember Krisztus tulajdona, mert megváltotta végtelen áron, s magához kötötte végtelen szeretettel, melyet az Atyával együtt tanúsít az ember iránt. Milyen körültekintően kell hát bánnunk egymással! A gyülekezeti tagoknak nincs joguk ösztöneiket, hajlamaikat követni a tévelygő tagokkal szemben.”

* A legrégebbi kéziratokból hiányzik az *ellened* szó. Jézus útmutatása tehát nem csak arról szól, hogy mit tegyünk akkor, amikor személyesen ellenünk vétkezik egy testvérünk, hanem arról is, ha észrevesszük, hogy bármiben nyilvánvaló módon megszegi Krisztus törvényét.

„Menj el azokhoz, akikben hibát látsz, beszélj velük, nem kétszínűen, nem képmutatóan, nap mint nap barátságot színélve irántuk, ugyanakkor – teljes egyetértésben a sátáni követekkel – áskálódva ellenük...

...Közben egyetlen szót sem váltotok hittestvéreitekkel, hogy megmentsetek, gyógyítsátok őket... Az Úr gyűlöli a csalás minden fajtáját, a titkolózást és ravaszságot. Ez Sátán munkamódszere. Isten műve nyílt és őszinte... Hogyan tekint a mennyei világegyetem az ilyen alattomos, gyáva viselkedésre azokkal szemben, akik Istent szeretik és parancsolatait megtartják? A gyülekezet tagjai követhetnek el hibákat, sőt gyakran tévednek is, ám részvétellel, gyengéden kell bánnunk velük, miképpen Jézus is bánik velünk. Isten neheztel azokra, akik Krisztus követőinek mondják magukat, mégis csalárdul végzik Isten munkáját, alattomban a sötétben azok ellen dolgoznak, akik szeretik Istent.”

„Krisztus kijelentette: »Ha testvéred vétkezik ellened, menj, s dorgáld meg négy szemközt.« Ne szólj másoknak a helytelenségről. Valakinek megmondod, az továbbadja, majd még tovább fut a hír. A gonoszság növekszik, s az egész gyülekezet megsínyli az ügyet. Intézd el négy szemközt. Ez Isten terve... Ne hagyj, hogy testvéred vétkezzen, de ne is leplezd le mások előtt, mert csak növeled a nehézségeket, és bosszúállásnak tünteted fel a feddést. Indítsd őt jóra az Isten szavában kijelölt úton... Ha négy szemközt és Krisztus lelkületével beszélsz a tévedővel, az gyakran megszünteti a bajt. Krisztus szeretetével és megértésével szívdedben menj a tévelygőhöz, s igyekezz rendezni a dolgot. Érvelj vele nyugodtan és szelíden. Ne engedj, hogy haragos szavak hagyják el ajkadat... Ne feledd, hogy »aki bűnöst térít meg tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez« (Jakab 5,20). Vidd el testvéredhez az elhidegülést gyógyító írt. Tedd meg, amit tudsz segítségére. A gyülekezet békéjének és egységének kedvéért tartásatok ezt előjognak és kötelességnek. Ha hallgat rád, barátodnak nyerted meg.

Az egész menny szívén viseli a megbántott és a tévelygő közti párbeszédet. Ha a vétkes elfogadja a Krisztus szeretetével elmondott megrovást, ha beismeri vétkét, s bocsánatot kér Istentől és testvéreitől, mennyei öröm tölti be szívét. Ha a viszály véget ért, helyreáll a barátság és bizalom. A szeretet feloldja, elmulasztja a vétkek okozta fájdalmat. Isten Lelke köt szívet a szívhez, s a mennyben örömeinek zendül a létrejött egység nyomán...

»Ha nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítsessék minden szó.« Végy magad mellé két igaz gondolkodású testvért, s beszéljetek a tévelygővel a helytelen tett-

ről. Lehet, hogy engedni fog testvérei egyesült felhívásának. Ha látja, hogy a többiek egyetértenek a kérdésben, megvilágosodhat az elméje.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 182–183. o.; *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 104. o.)

4 Mi a teendő, ha az Isten parancsolatát semmibe vevő testvérünk megmentésére irányuló erőfeszítések első és második lépése kudarcot vall?

Mt 18,17 • „Ha azokra sem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek, ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.”

1Kor 5,2. 6–13 • „Nem keseredtetek meg, hogy kivettetnék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte... Avagy nem tudjátok-e, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja? Tisztítsátok el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, aminthogy kovász nélkül valók vagytok, mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk. Azért ne régi kovással ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, csalóival, ragadozóival vagy bálványimádóival, mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, csaló, bálványimádó, szidalmazó, részeges vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? Avagy ti nem a belüllévők fölött tesztek-e ítéletet? A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.”

„Akkor mondd meg a gyülekezetnek” – ez azt mutatja, hogy Krisztus egyházában a legmagasabb fórum a gyülekezet, a hívők összessége, vagy

képviselőik gyűlése. Fölöttük pedig Krisztus áll, az egyház Feje, aki a Szentlélek által *mindennap* hívó népével van *a világ végezetéig* (Mt 28,19). Az emberi vezetői hatalom vagy tekintély ismeretlen fogalom Krisztus gyülekezetében.

Másrészt azt láthatjuk az idézett igék alapján, hogy az elbocsátásnak vagy kizárásnak alapvetően két esete van. Az egyik az, amikor valakit bűnbe sodor a gonosz, törbe esik és képtelen elhatárolni magát bűnétől, mert vagy gyenge a döntéshez, vagy nem érett be igazán a bűnbánata, vagy mert emberi makacsság tartja fogva. Ilyenkor a tagság kötelékéből való elbocsátás* – a bűn súlyára rádöbrentő hatásával – rövidebb-hosszabb idő múltával a megtérés felé tereli a vétkezőt.

A másik esetben a bűnnel való súlyosabb azonosulásról van szó. Ez nem megtévedés, hanem valaki öntudatosan, képmutatóan, megkeményedetten egyszerre akar „atyafi” lenni és fenntartani a nyilvánvaló, kirívó bűnt. Ilyenkor *„ki kell vetni a gonoszt”*. Ez még mindig nem zárja ki az illető valamikori megtérését, de a gyülekezetnek a leghatározottabban el kell határolódnia a *„rosszaság kovászává”* süllyedt tagtól. A *„ne társalkodjanak vele”* mindazonáltal nem rideg, megvető, vele szemben fölnyes és öngazult elzárkózásra utal. Ez nem keresztényi magatartás, erre még a legelvetemültebb bűnössel szemben sem biztat az Ige. Hiszen Istent is úgy mutatja be, mint aki *„a gonosz miatt is bánkódó”*. Az eredeti görög szövegben szereplő szó jelentése: *„szokásosan közeli kapcsolatban lenni valakivel”*. Tehát nem elforduló, köszönésre sem méltató magatartásra ösztönöz itt az ige, hanem arra, hogy senki se tartson fent vele mintegy bűnpártoló, közeli barátságot, mintha mi sem történt volna. Az *„ilyennel együtt se egyetek”* pedig az úrvacsorai közösségből való kizárásra vonatkozik. *„Jézus példája megtiltja, hogy valakit kizárjunk az úrvacsorából. Az igaz ugyan, hogy a nyilvánvaló bűn kizárja a vétkezt. A Szentlélek világosan tanítja ezt (1Kor 5,11). Ezen túl azonban senki se ítélkezzék.”*

„Ha nem hallgat a gyülekezetre, ha elutasítja a visszanyerésére irányuló összes fáradozást, akkor a gyülekezet vállán a felelősség, hogy kizárja őt a közösségből. Nevét akkor törölnünk kell a könyvekből. De a gyülekezet tisztviselője ne tanácsolja, a bizottság ne javasolja, a gyülekezet ne szavaz-

* Helyesebb lenne az *elbocsátás* szót használni a *kizárás* helyett, amely erőszakos, ellenszenvvel kísért eltávolításra utal. Az angol *to disfellowship* ige (amit Ellen G. White is használ) nem kemény és hideg kitaszításra utal, hanem a testvériség kötelékének feloldására.

za meg a vétkes kizárását, míg pontosan nem követték Krisztus utasításait. Ha az utasításokat követték, a gyülekezet tisztán áll Isten előtt. Hadd váljon nyilvánvalóvá a gonoszság igazi arculata, s távolítsuk azt el, nehogy tovább terjedjen. Kötelességünk megóvni a gyülekezet egységét és tisztaságát, hogy szeplőtlenül álljon Isten előtt a Krisztus igazságos tetteibe öltözve. Ha a vétkes megtér, s elfogadja Krisztus fegyelmezését, akkor még egy lehetőséget kell adnunk neki, de ha nem is tart bűnbánatot, ha kívül marad a gyülekezeten, Isten szolgálaira kötelesség vár vele kapcsolatban. Igyekezzenek bűnbánatra készíteni őt. Bármilyen súlyos volt a vétke, ha hajlik a Szentlélek szavára, ha bűnbánatot tart, bocsássunk meg, s kitárt karral fogadjuk vissza a nyájba. Testvérei biztassák, hogy a helyes úton járjon, s bánjanak vele úgy, ahogy szeretnék, ha hasonló helyzetben velük bánnának.”

„Csak ha nem hallgat rájuk, akkor kell az ügyet a hívek egész testülete elé vinni. De mindaddig nem szabad ezt tenni, amíg van remény arra, hogy a vétkes meghallgatja a tanácsot. A gyülekezet tagjai Krisztus képviselőiként közösen imádkozzanak, szeretettel könyörögjenek, hogy a vétkező megbánásra jusson. A Szentlélek fog szólni szolgálai által, kérlelve a tévelygőt, hogy térjen vissza Istenhez...

Aki ezt az egyesült kezdeményezést is visszautasítja, az elvágja a köteléket, amely Krisztushoz fűzi, ezáltal kiszakítja magát a gyülekezet közösségéből. Ettől fogva, mondta Jézus, »legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő« (Mt 18,17). De nem szabad úgy tekinteni rá, mint akit Isten kizárt a kegyelméből. Korábbi testvérei ne vessék meg, ne hanyagolják el, hanem gyengéden és irgalommal bánjanak vele, mint elveszett báránnyal, akit Krisztus még mindig vissza akar hozni nyájába...

Nem szabad megjegyzéseket tenni rá, bírálni mások előtt, még azután sem ismételtethetjük másoknak a vétket, hogy elmondtuk a gyülekezetnek. A keresztények vétkeinek ismerete csak botránkozás okozója lehet a hitetlen világban, s ha állandóan ezekkel a dolgokkal foglalkozunk, mi magunk is kárt szenvedünk, mert szemlélés által változunk meg. Miközben egy testvér hibáit szeretnénk kijavítani, Krisztus Lelke arra indít majd, hogy védelmezzük, amennyire csak lehet, még saját testvéreink bírálatától is, s mennyivel inkább a hitetlen világ ítélkezésétől! Mi magunk is tévelygünk, szűkségünk van Jézus Krisztus irgalmára, megbocsátására, s ahogyan szeretnénk, hogy Ő bánjon velünk, parancsa szerint nekünk is úgy kell bánnunk egymással.” (Ellen G. White: Jézus élete, 383–384., 574. o.; Bizonyágtételek, VII. köt., 183–184. o.)

A „legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő” meghatározás értelmezésénél gondoljunk arra, hogyan viszonyult Jézus a pogányokhoz és a vámszedőkhöz. Úgy is hívták őt, hogy „a vámszedők és bűnösök barátja” (Lk 7,34). Jézus kijelentése tehát a következőt jelenti: Nem tekintheted többé testvérnek, a keresztény közösség tagjának, hanem egy visszaesett, elesett bűnösnek, akit a legmélyebb pontról kell ismét a világgosságra hozni. Olyan szeretettel és kitartással fáradozzunk értük, ahogy a Mester küzdött földi szolgálata idején a vámszedők és bűnösök megmentéséért.

5 *Milyen súlya van a gyülekezeti tagságból való elbocsátásnak? Miért óvakodjunk attól, hogy a törvényszegésben kitartva végül ilyen döntés szülessék ránk vonatkozóan?*

Mt 18,18 • „Bizony mondom néktek: Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”

1Kor 5,4–5 • „Ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával átadjuk az ilyet Sátánnak a test veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézus ama napján.”

„Ez a megállapítás (Mt 18,18) minden korra érvényes. Krisztus a gyülekezetre ruházta a hatalmat, hogy az Ő nevében cselekedjék. A gyülekezet Isten eszköze arra, hogy népe körében fenntartsa a rendet és fegyelmet... A gyülekezetre hárul a felelősség, hogy akik nem viselkednek méltóképpen, akik szégyent hoznak az igazságra, azokat elbocsássa a testvériség kötelékéből... Az az Úr kívánsága, hogy követői nagy körültekintéssel bánjanak egymással. Emeljék fel, állítsák talpra, gyógyítsák egymást! De ne hiányozzék a gyülekezetből a helyénvaló fegyelem sem!”

„Akik bünt követnek el, s nem hajlandók a bűnbánatra, azokat ne hagyjuk meg a gyülekezet névsorában, nehogy a kívülállók a gyülekezetet tart-

sák felelősnek gonosz cselekedeteikért. A törvényszegés ösvényét taposókat látogassuk meg, fáradozzunk értük, s ha mégsem tartanak bűnbánatot, zárjuk ki őket a tagságból az Isten Igéjében meghatározott szabályok szerint. Akik nem hallgatnak Isten hű hírnökeinek intésére, azokat ne tartsuk meg a tagságban. Hiszen olyanok lesznek, mint Akán Izráel táborában – elámitottak és ámitók. Akán bűne és büntetése után ki gondolhatná, hogy Isten akaratá szerint történik, ha a megtérni nem hajlandó, gonoszul cselekvőnek meghagyjuk a tagságát? Ezzel megsértenénk Istent.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 184. o.; *A Te Igéd igazság*, 123. o.)

A gyülekezetnek annak tudatában kell megfontolnia a kizárás – avagy a tagságból való elbocsátás – döntését, hogy amikor Jézus az oldás és kötés hatalmát tanítványaira bízta, előzetesen rájuk lehelt „Vegyetek Szentleket!” felszólítással, annak jelképeként, hogy csak az Isten Igéjével és Lelkével való teljes összhang teheti alkalmassá őket az „oldás és kötés” gyakorlására. A kizárás vagy elbocsátás jelentését és súlyát különösen világossá teszi 1Kor 5,4–5. Figyeljük meg annak hangsúlyozását, hogy csak Jézus Krisztus nevében, vagyis csak az Ő Igéjével és Lelkével összhangban, azaz komoly felelősséggel és biztos megalapozottsággal kerülhet sor kizárásra. „*Ti és az én lelkem együtt*” – hozhat ilyen határozatot – írta továbbá az apostol a korinthusi gyülekezetnek. A prédikátor vagy a gyülekezet bizottsága tehát nem hozhat ilyen határozatot a gyülekezet nélkül.

Azt is egyértelművé teszi az apostol, hogy a kizárás Sátán birodalmába való átengedést jelent. (Pál ugyanezt mondja 1Tim 1,20-ban is.) „*Két birodalom létezik csak ezen a világon: Istené és Sátáné. Ha elhagyja valaki Isten országát, akkor törvényszerűen Sátán birodalmának területére lép. A hajlíthatatlanul engedetlen és így magára hagyott vétkező saját magatartásával vonja ki magát Isten birodalmából, és ezt ismeri el a gyülekezet a közösségből való formális kizárással.*” (Generálkonferenciai Biblia-kommentár, V. köt., 690. o.)

Arra is utal ez az ige, hogy a kizárás nagy súlya ellenére sem végérvényes lemondás valakinek az üdvösségéről. Az apostol szava szerint fenn kell tartani azt a reményt, hogy a „test”, azaz a testi természet „megöldöklésére és a lélek megtartására” szolgál a kizárás.

6 Mit tegyünk, amikor valaki a biblikus tanítástól nyilvánvalóan eltérő tévtanokat kezd vallani?

Gal 3,1 • „Ó, balgatag galátziabeliek, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmesskedjétek az igazságnak?”

2Tim 2,23–26 • „A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülõket, ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsúdnának az ördög törébõl, foglyokká tétetvén az Úr szolgálja által az Isten akaratára.”

2Tim 3,9–10 • „A balgatag vitatkozásokat azonban, és a nemzetségekrõl való tudakozásokat, a civakodást és a törvény felõl való harcokat kerüld, mert haszontalanok és hiábavalók. Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld.”

2Jn 9–11 • „Aki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett... Ha valaki elmegy hozzátok, és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és ne köszöntsétek, mert aki köszönti õt, részes annak gonosz cselekedeteiben.”

Rm 16,17 • „Kérlek pedig titeket atyámfiain, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok, és azoktól hajoljatok el.”

A tévtanok esetében is különbséget kell tenni az ideig-óraig „igézet” alá került, megtévedt, egyébként õszinte hívók között, és az eretnek tanok olyan agresszív hirdetői között, akiket Pál így jellemez: „Romlott és vétkezik.” (Tit 3,11) „Felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, amelyekbõl származik irigység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások. Megbomlott elméjû és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai, akik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, akik ilyenek, eltávazzál.” (1Tim 6,4–5)

„Sátán azzal dicsekszik, hogy bármit megtehet. Azt hiszi, megbonthatja azt az egységet, amelyért Krisztus imádkozott egyháza számára. Így szól: »Ráveszem a hívőket, hogy Krisztus követőit bírálgassák, kárhoztassák, rágalmazzák.« Ha a gyülekezet befogadja a gonosz lelket, a csalárdságot és a hamis tanúbizonyosságot, akkor hiába volt nagy világossága, elutasítja az Úr által küldött üzenetet. Elfogadja a legértelmetlenebb állításokat, hamis feltevéseket és hazug elméleteket. Sátán csak neveti a hívők balgaságát, mert jól ismeri az igazságot. Szószékeinkre olyan férfiak állnak, hazug próféciákat hirdetve, akiknek hamis világosságát Sátán pokoli fáklyája gyújtotta meg.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 153. o.)

A „ne is köszöntések” azonban még a megátalkodott tévtanítókra vonatkozóan sem az udvariassági gesztust is megtagadó, fölényes megvetésre utal, hanem arra, hogy tanítóként ne köszöntse, azaz ne ismerje el senki, és az öskeresztény közösségben általános házi istentiszteleteken se adjanak szót neki. Ellen G. White 2Jn 7–11-hez fűzött magyarázatát is idézzük:

„Mi is a szeretett tanítványhoz hasonlóan minősítsük azokat, akik azt állítják, hogy Krisztusban vannak, holott semmibe veszik Isten törvényét. Az utolsó napokban hasonló veszedelmek fenyegetik az egyház fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták. E tekintetben tehát valóban meg kell szívlelnünk János apostol tanításait. »Gyakoroljátok a szeretetet!« – hallatszik mindenfelől, de különösen azoktól, akik azt állítják, hogy szent életet élnek. Az őszinte szeretet tisztább annál, semhogy egyetlen be nem vallott bűnt elfedezzen. Miközben szeretjük azokat, akikért Krisztus az életét adta, nem kell megegyeznünk a gonosszal. Ne egyesüljünk a lázadókkal, szeretetnek nevezvén ezt! Isten megkívánja népétől, hogy rendíthetetlenül álljunk ki az igazságért, amint János is szembeszállt a lélekromboló tévelygésekkel. Az apostol azt tanítja, hogy miközben keresztényi szeretetet és udvariasságot tanúsítunk, kötelesek vagyunk a bűnnel és a bűnössel szemben határozottan eljárni. Ez nem mond ellent az igazi szeretetnek.”

„Némelyek azok közül, akik Pál idejében hallották az igazságot, csekély jelentőségű kérdéseket vetettek fel, emberi elméletekkel és véleményekkel hozakodtak elő, és megkísérelték, hogy eltérítve a tanító gondolatait a nagy evangéliumi igazságoktól, lényegtelen kérdések, viták és elméletek megbeszélésére bírják. Pál tudta, hogy Isten szolgájának bölcsnek kell lennie, átlátva az ellenség szándékain, s ellenállva annak, hogy tévútra vezessék vagy elhíthessék. A lélekmentés legyen a legfőbb feladata: Isten Szavát hirdesse, elkerülve a vitat-

kozásokat... Prédikátoraink ne fecséreljék az időt ilyen kérdések tárgyalására. Ha kérdéses számukra, hogy miről beszéljenek, tekintsenek a Mester beszédeire, és kövessék az Ő gondolatmenetét. A kérdések, amelyeket Jézus fontosnak tartott, épp azok, melyekre ma is fel kell hívni az emberek figyelmét... Az ítélet egyetlen kérdése ez lesz: »Engedelmeskedtél-e parancsolataimnak?« Isten tervében nincs helye kicsinyes vitának és egyet nem értésnek a lényegtelen kérdésekben... Nézzétek a kegyelem, az újjászületés, az üdvösség és a megváltás szentséges emlékét, Isten Fiát a kereszten. Ez legyen prédikátoraink beszédének alapja.» (Ellen G. White: Az apostolok története, 365. o.; Az evangélium szolgálói, 193–196. o.)

.....
Az e heti adomány
az oktatási intézményeket támogatja
.....

A lélekmentés szolgálatára elhívott egyház

Mindeddig a Krisztus egyházának istentiszteleti alkalmaira és testvéri közösségére vonatkozó bibliai kijelentéseket tanulmányoztuk. Az egyháznak azonban nem az a rendeltetése, hogy egyfajta belterjes közösségi életet éljen, s figyelme középpontjában az egyének üdvössége mellett csupán a közösség jóléte legyen. Az isteni megváltási terv értelmében minden hívőnek és a közösség egészének is az a küldetése, hogy az elveszett világért munkálkodjék.

Krisztus minden egyes tanítványát munkatársként kívánja bevonni az elveszettek megkeresésének és megtartásának hatalmas munkájába. Azt szeretné, hogy tanítványai közössége összehangoltan, „egy testként”, azaz összetartó, fegyelmezett csapatként, tervszerűen és odaadóan dolgozzék a lélekmentés szolgálatában.

Megváltónk azonban nemcsak eszközül akarja felhasználni híveit mások érdekében, hanem azért is hív bennünket erre a munkára, mert részvételünk a szolgálatban nélkülözhetetlen ahhoz, hogy saját magunk is alkalmassá váljunk az örök életre, az üdvösségre.

Az egyház nagyon könnyen elkényelmesedik és elfeledkezik küldetéséről, illetve hanyagolja az elveszett világért végzendő szolgálatot. Ezért nagy szükség van arra, hogy az erre vonatkozó igei kijelentéseket alaposan, mélyen átgondoljuk.

I *Mit foglal magában az egyház küldetése? Milyen megbízatást kapott Krisztustól mind az ó-, mind az újszövetségi egyház?*

2Móz 19,5–6 • „Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim, mert enyém az egész föld. És lesztek nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak.”

Mt 28,19 • „Elmenvén azért, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.”

Jn 17,18 • „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

Mt 13,37–38 • „Ő pedig felevén, mondta nékik: Aki a jó magot veti, az az embernek Fia. A szántóföld pedig a világ, a jó mag az Isten országának fiai, a konkoly pedig a gonoszok fiai.”

„Isten hajdan Izráelt választotta ki, hogy általa nyilatkoztassa ki jellemét az emberiségnek, és hogy a világ üdvforrásává váljék. Rájuk bizta beszédének és akaratának kinyilatkoztatását... Izráel népe azonban ezt a magas sztos kiváltságot nem becsülte, s így Istennek nem volt méltó képviselője a földön. Megfeledkeztek Istenről, és nem teljesítették szent missziójukat. A Tőle elnyert áldásokat nem használták a világ áldására... Elzárkóztak a világtól, csak hogy minden kísértést elkerüljenek. A bálványimádókkal való érintkezésükre vonatkozó korlátozásokat azért rendelte el Isten, nehogy lealacsonyodjanak a pogányok szokásaihoz. Ezt arra használták fel, hogy válaszfalat emeljenek maguk és minden más nép közé. Istent megfosztották az általa megkívánt szolgálattól, embertársaikat pedig a vallásos vezetés és szent példaadás áldásaitól.”

„Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre. Magában foglal minden Krisztusban hívő embert az idők végéig. Végzetes tévedést követnénk el, ha azt feltételeznénk, hogy a lelkek megmentésének munkája egyedül csak a felszentelt lelkészekről függ. Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a mennyei ismeret. Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek keresztségükkel, arra kötelezik el magukat, hogy együtt fognak munkálkodni Krisztussal...”

Az egyház jóléte attól függ, hűségesen tölti-e be Urától kapott megbízását. Ennek a munkának az elhanyagolása idézi elő az egyházban a lelki gyengeséget és a hanyatlást. Ahol nem munkálkodnak erőteljesen másokért,

ott elfogy a szeretet és meggyengül a hit... Sok lelkész csak azon fáradozik, hogy felszítsa az élet tüzét egy-egy halódó gyülekezetben. Sok gyülekezetet beteg bárányokként ápolnak azok, akiknek pedig éppen az elveszett juhot kellene keresniük. Ez idő alatt pedig milliók és milliók vesznek el Krisztus nélkül.

Isten szeretete az ember iránt minden értelmet felülmúl. Az angyalok csodálkoznak azon, mennyire felszínes a hálája azoknak, akikre ez a szeretet árad, és milyen kevésbé értékeli Isten szeretetét. Az egész menny megdöbbenéssel szemléli az emberek közömbösségét. Akarjuk-e tudni, hogy Krisztus mit érez mindezek láttán? Vajon mit érezne egy apa és egy anya, ha tudomást szerezne arról, hogy hidegben és hóban elalélt, a fagyhalálnak kitett gyermekük mellett úgy mennének el az arra járók, hogy ügyet sem vetnének rá, és hagynák elpusztulni, jóllehet megmenthették volna? Nem okozna-e nekik szörnyű fájdalmat, és nem háborodnának fel?”

„Krisztus összes... munkatársának... a magvetés szolgálatára kell szentelnie az életét, hiszen az egész világ Isten szántóföldje. Mint a Megváltó követői mintegy a szántóföldbe vetett magként önmagunkat, egész életünket adjuk a Krisztusért végzendő szolgálatra!” (Ellen G. White: Az apostolok története, 10–11. o.; Jézus élete, 822., 825. o.; Krisztus példázatai, 52. o.)

2 *Miért nélkülözhetetlen az egyház, illetve a hívő tanítványok szolgálata az evangéliumhirdetés, a lélekmentés munkájában?*

Ésa 6,8 • „Hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: »Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?« Én pedig mondtam: »Ímhol vagyok én, küldj el engemet!«”

Lk 8,37–40 • „Kérte [Jézust] a gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy menjen el közülük, mert felette igen félték. Ő pedig beülvén a hajóba, visszatért. Kérte pedig az az ember, akiből az ördögök kimentek, hogy Ővele lehessen, de Jézus elbocsátotta, mondván: »Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled.« Elment azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus övele. Mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadta, mert mindnyájan várták Őt.”

Különösnek tűnik, hogy Isten embereket keres – amint ezt az Ésaías könyvéből idézett ige tanúsítja –, mert szüksége van rájuk munkája elvégzéséhez. A gadarénusok földjén történtek azonban magyarázatot adnak erre. Az elveszett embereket a korábban ugyancsak elveszett, de Krisztus által megmentett emberek tudták a legjobban megszólítani, a Megváltóhoz vezetni.

„A gadarénusok a természetfeletti hatalom megnyilvánulása láttán inkább az ijedségnek adtak helyet, babonás elképzeléseik felkeltették félelmüket. Azt gondolták, ha ez az idegen közöttük marad, további szerencsétlenség következhet be. Méltatlankodtak az anyagi kár miatt, és elhatározták, hogy megszabadulnak jelenlététől. Akik Jézussal együtt átkeltek a tavon, elmondták, milyen veszélyben voltak éjszaka a viharban, s hogyan csendesedett le a szél és a tenger. Szavaik azonban hatástalanok maradtak. Az emberek rémülten tolongtak Jézus körül, és azt kérték, hogy távozzon el tőlük. Ő engedett nekik, hajóra szállt, s azonnal elindult a tulsó partra.

Gadara népe előtt megnyilatkozott Krisztus hatalmának és irgalmának élő bizonyossága. Látták a férfiakat, akik visszanyerték értelmüket, de nagyon féltették földi javaikat, ezért Jézust, aki a szemük előtt győzedelmeskedett a sötétség fejedelme fölött, betolakodóként kezelték, és a menny ajándékát az ajtajuk előtt utasították vissza...

Mennyire másként érezték azok az emberek, akiket Jézus meggyógyított! Szabadítójuk társaságára vágytak. Jelenlétében biztonságban érezték magukat, védelmezve a démonoktól, akik tönkretették az életüket. Amint Jézus be akart szállni a hajóba, letérdeltek elé, és könyörögtek neki, hadd maradjanak vele, hogy mindig hallhassák szavait. De Jézus azt mondta nekik, hogy menjenek haza, s mondják el, milyen nagy dolgokat cselekedett értük az Úr...*

*Hosszú ideig tartó kirekesztettségük szinte alkalmatlanná tette őket a munkára, amelyet Jézus javasolt. De mihelyt rámutatott kötelességükre, készek voltak engedelmeskedni. Nemcsak a saját házuk népének és szomszédaiknak beszéltek Jézusról, hanem bejárták Dekapoliszt (az ún. Tízvárost**) is, és mindenütt hirdették Krisztus megmentő hatalmát. Elmondták, hogyan szabadította meg őket a démonoktól. E munka végzésével nagyobb áldásban*

* Mt 8,28–29 szerint egy másik, hasonlóképpen ördögös ember is meggyógyult a Lk 8. és Mk 5. fejezetében említett megszállottal együtt.

** Lásd: Mk 5,20.

részesültek, mintha csupán önmaguk javára maradtak volna Jézus jelenlétében. Az üdvösség jó hírének terjesztésében végzett munkálkodás közel visz minket Megváltónkhoz.

A meggyógyított gadarai férfiak voltak az első misszionáriusok, akiket Jézus elküldött, hogy prédikáljanak az evangéliumról Dekapolisz környékén. Csak nagyon rövid ideig részesültek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Egyetlen prédikációja sem jutott a fülükkbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik nap mint nap Jézussal voltak. De a saját személyükben hordozták annak bizonyosságát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit megismertek, amit ők maguk láttak, hallottak és éreztek, hiszen tanúi voltak Krisztus hatalmának. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét megérintette Isten kegyelme...

Az emberek elámultak, amikor hallották a csodálatos hírt. Ajtó nyílt az evangélium előtt az egész tartományban. Amikor Jézus visszatért Dekapoliszba, nagy sokaság gyűlt köréje az egész környékről, és három napon át ezrek hallgatták az üdvösség üzenetét.” (Ellen G. White: Jézus élete, 289–291. o.)

3 Mit mond az Írás a végidő maradék egyháza, az adventváró nép létfontosságú küldetéséről?

Mal 4,4–5 • „Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet rendeltem őáltala a Hórebbe... Íme, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja.”

Mt 24,14 • „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népek, és akkor jó el a vég.”

Jel 10,11; 14,6; 18,1 • „Mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.”

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.”

„Láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől.”

* Pontosított fordítás szerint.

„Üzenetünk ne a béke és biztonság üzenete legyen. Mint a Krisztus közeli megjelenésében hívő népek, határozott üzenetet kell hordoznunk: »Készülj Istened elé!« (...) A csaknem általános hitehagyás mai időszakában Isten felszólítja hírnökeit, hogy Illés lelkületével és erejével hirdessék törvényét. Keresztelő János, Jézus első eljövételére készítve a népet, a Tízparancsolatra hívta fel az emberek figyelmét – így kell nekünk is határozott hangon hirdetnünk az üzenetet: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája!« Az Illés prófétát és Keresztelő Jánost jellemző komolysággal kell törekednünk elkészíteni az utat Krisztus második eljövételére.» (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 110. o.)

A prófétálásnak „sok nép, nemzet, nyelv és király előtt” kell megvalósulnia, azaz az egész világra kiterjedően, minden társadalmi réteget érintenie kell. A királyok külön említése bizonyára arra utal, hogy a világ felelős irányítóinak – politikai és szellemi vezetőinek egyaránt – különösen fontos átadni a szóban forgó üzenetet. Szoros párhuzamban áll e kijelentés Jel 14,6–7-tel. Úgy tűnik, hogy a 10. fejezet végén hangzik el a megbízóparancs, a 14. fejezetből idézett szakasz pedig ennek a beteljesítéséről szól. Figyelembe kell vennünk, hogy az *angyal/követ* szó nem csupán mennyei angyalra vonatkozhat, hanem a menny küldetését teljesítő emberre vagy emberekre is. Keresztelő János, a Jézus első eljövételét előkészítő előfutár-próféta is angyalnak, illetve követnek neveztetik a róla szóló kijelentésekben (Mal 3,1; vö. Mt 11,10). A „gyülekezet angyala” kifejezés szintén földi emberekre, gyülekezetek és korszakok lelki tanítóira, vezetőire utal Jelenések könyve 1–3. fejezetében.

Az a maroknyi hívő csoport, amelyet Krisztus az „ismét prófétálnod kell sok nép, nemzet, nyelv és király előtt” megbízóparancsával az adventmozgalom kezdetén elhívott, ugyanolyan alkalmatlannak látszott erre a feladatra, mint az ugyancsak kicsiny, főként egyszerű emberekből álló tanítványi kör, amelyhez Jézus első misszióparancsa szólt: „Elmenvén azért, tegyetek tanítvánnyá minden népet, és kereszteljétek meg őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mt 28,19) A megbízatás teljesítése a végidőben is csak felülről kapott segítség által valósulhat meg, amint ez az apostoli korszakban is történt. A hitbeli

engedelmesség, a küldetés vállalása az ember részéről azonban nélkülözhetetlen.

Logikus és szükségszerű, hogy Jézus dicsőséges eljövetelét világszerte nagy evangéliumhirdetésnek, prófétálásnak kell megelőznie, hiszen érvényes az, amit Ámos próféta könyvében olvashatunk: „Semmit sem cselekszik... az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Ámos 3,7) Jézus dicsőséges adventjének nagy eseménye előtt nem lehet némaság, nem maradhatnak figyelmeztetés, intés, kérések, megterésre biztató szó nélkül az emberek.

„Az idők végén Sátán szolgálóinak tevékenysége megélénkül. Az Istent szolgálók tevékenységének is ennek arányában kell megelevenednie. Kereszténynek kereszténnyel, gyülekezetnek gyülekezettel kell egyesülnie Isten műve befejező szakaszában, és mindannyiuknak a Szentlélek vezetése alatt kell állniuk... Amikor Isten népe készséges lesz követni azt az utat, amelyet az isteni gondviselés jelölt ki számukra, azt az ösvényt, ahol Krisztus megy előttük, akkor létszámuk megnövekszik, határaik kiszélesednek. Az a reformáció, amelyet az Úr kíván, még nem következett be. Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy Ő vezesse és irányítsa őket, azok átveszik az események ütemét... Legyen nagyobb hite az egyháznak! Lelkesítsen bennünket az a tudat, hogy mennyei szövetségeseink vannak, kimeríthetetlen erőforrások állnak rendelkezésünkre, és kimondhatatlanul fontos az a munka, amelyben részt veszünk. Vezetőnk pedig mindenható, végtelen a hatalma.” (Ellen G. White: 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?, IV. köt., 1801–1802. o.)

4 *Mitől függ minden korban az, hogy az egyház beteljesíti-e küldetését? Mikor, mitől következik be a lelki hanyatlás, és ezzel együtt a misszió iránti közömbösség, a világmentő végzendő szolgálat elhanyagolása?*

Jel 2,4 • „Az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.”

Jel 3,14–16 • „A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév. Vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.”

„Az Úr több ízben felhívta figyelmemet a maradék egyház valóságos állapotára... a megdöbbentő közönyre a jelenvaló igazság ismeretének hiánya miatt pusztulófélben lévő világ szükségletei iránt... Tétélezzük fel, hogy Nagy-Britannia* valamelyik távoli gyarmata éhínség és fenyegető háború miatt szorult helyzetbe kerül. Ezrek éheznek. Erős ellenség gyülekezik határainkon, támadással fenyegetve őket. Az anyaország megnyitja magtárait, a lakosság adományai ömleni kezdenek... Hajórajt rakódnak be, hogy létfontosságú cikkeket küldjenek a szenvedés színhelyére...

A hajóraj ideig-óráig egyenesen célja felé halad, de amikor nem látszik többé a szárazföld, ellanyhul azok igyekezete, akikre az életfenntartó áruk szállítását bízták... Szigetcsoport esik újukba, s bár még távol vannak céljuktól, elhatározzák, hogy kikötnek... Előnyös kereskedelmi lehetőségek nyílnak előttük. S akikre a hajórajt bízták, hagyják rávenni magukat arra, hogy ott maradjanak a szigeten. A könyörület eredeti szándéka elhalványul, majd eltűnik szemük elől. Feledik az éhezőket, akikhez küldték őket. Saját céljaikra fordítják a rájuk bízott készleteket... Embertársaikat magukra hagyják, meghalni. A pusztulás kiáltása felszáll az égbe, s az Úr bejegyzi a rablás történetét.

Gondoljunk e szörnyűsége: emberek halnak meg, mert akikre a segítség eszközeit bízták, hűtlennek bizonyultak. Nehéz felfognunk, hogy bárki ilyen rettenetes bűnben legyen vétkes. Testvéreim, mégis utasítottak, hogy megmondjam nektek: a keresztények naponta megismétlik ezt a bűnt...

Megrakták az egyházat az éhező lelkeknek szánt mennyei táplálékkal. Ez az a kincs, melyet Isten az Őt követőkre bízott, hogy eljuttassák a világhoz. Hűségesen el kellett volna végezniük feladatukat, folytatva a munkát, míg a könyörület üzenete körül nem öleli a világot... Az egyház elvesztette első szeretetét. Önző és kényelemszerető lett... Megrabolták a világot az áldásoktól, melyeket Isten szeretett volna mindenkire eljuttatni...

Jelenések könyve 14. fejezetének üzenetét el kell juttatniuk a világhoz. Ez az élet kenyere ezekben az utolsó napokban. Az emberek milliói pusztulnak.

* Abban az időben még létezett a nagy brit gyarmatbirodalom.

tulnak el tudatlanságban és bűnben, s mégis sokan – akikre Isten az élet kenyerét bízta – közönyösek mások sorsa iránt. Sokan feledik, hogy az Úr rájuk bízta a megváltásra éhezőknek szánt táplálékot, az élet kenyerét... Segítsen minket Isten bűnbánatot tartani, és restségünket megszentelt, serény tevékenykedésre változtatni. Segítsen megmutatni szavainkkal és tetteinkkel, hogy felelősnek tartjuk magunkat a veszendő emberekért. Életünk minden percében legyünk hálásak Istennek türelméért, hogy elhordozza hitetlen tétlenkedésünket. Ahelyett, hogy azzal hízelegnénk magunknak, amit tettünk – amikor pedig még alig tettünk valamit –, fogjunk hozzá nagyobb igyekezettel a feladathoz.” (Ellen G. White: Bizonyásgtételek, VIII. köt., 24–27. o.)

5 Milyen felelősséget vesz magára a küldetését elhanyagoló hívő ember és egyház, különösen a végidőben?

Ezék 33,6–9 • „Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljön a fegyver s utolér közülük valamely lelket, ő a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő útjáról, az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitelent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de megmentetted a lelkedet.”

„Testvéreim! Az öröklét küszöbén állunk... Mennyit hagytunk elvégezetlenül a Mester által ránk bízott feladatokból? Körülöttünk mindenütt figyelmeztetésre váró emberek élnek. Mégis hányszor csak saját magunk szolgálata köt le bennünket, s az a jelentés jut a mennybe, hogy emberek szállnak a sírba figyelmeztetés és üdvösség nélkül. Az Úr még mindig könyörülettel

van irántunk, mert még megbánhatjuk bűneinket... Könyörögve kérlek titeket, akik úgy élték, mintha messze volna az idő, amikor Urunk visszatér, kezdjétek jóvátenni mulasztásaitokat! Az eltékozolt időt nem lehet visszahozni, de még munkálkodhattok az emberekért, akikért Krisztus meghalt.”

„Parancsot kaptam, hogy üzenetet hirdessek. A törvényszegéssel, bűnökkel telt városok földrengések, tüzek és árvizek következtében fognak elpusztulni... Az istentelen városok lakóit, akikre a szerencsétlenségek hamarosan rászakadnak, kegyetlenül elhanyagoltuk. Közel az idő, amikor a nagyvárosok elsöpörtetnek, s mindegyiket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Azonban e munka végzése érdekében ki teljesít olyan teljes szívű szolgálatot, amelyet Isten elvár?... Bárcsak Isten népe tudatában volna annak, hogy városok ezrei pusztulnak el a közeljövőben, melyek már most majdnem teljesen bálványimádásba merültek... Testvéreimhez fordulok, akik már évek óta hallották az üzenetet. Ideje, hogy az örállókat felébresszük... Bárcsak felismernék e nagy városok ínségét, ahogyan Isten látja. Meg kell terveznünk, hogy a városokba tehetséges testvéreket küldjünk, akik a hármaskör angyali üzenetét átütő erővel képviselik, meggyőzve az embereket.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, V. köt., 18–19. o.; *Evangelizálás*, 8–9., 12., 14. o.)

6 *Hogyan hat vissza a saját hitéletünkre és örök sorsunkra, ha elhanyagoljuk a másokért végzendő szolgálatot, illetve ha hűségesen részt veszünk ebben a munkában?*

Mt 25,24–30; vö. Mt 25,41–46 • „Előjövén pedig az is, aki az egy tálentumot kapta, mondta: »Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél. Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentumodat a földbe. Íme megvan, ami a tied.« Az ő ura pedig felelvén, mondta néki: »Gonosz és rest szolga! Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, és ott is takarok, ahol nem vettem. El kellett volna tehát helyezned az én pénzem a pénzváltóknál, és én megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. Vegyétek el azért tőle a tálentumot, és adjátok annak, akinek tíz tálentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik és megszorítottatik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogcsikorgatás.«”

Mt 25,31–32. 34–36. 40 • „Mikor pedig eljön az embernek Fia az Ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtenek mind a népek... Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettet a világ megalapítása óta. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem. Meztelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam és eljöttetek hozzám... Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg.”

„Krisztus követői szolgálat céljára váltottak meg. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi tartalma a szolgálat. Krisztus maga is munkás életet élt, és minden követője elé a szolgálat törvényét tárja: Isten és embertársai szolgálatát... A felhasznált talentumok a gyarapított talentumok... Az Úr azt akarja, hogy minden adományunkat felhasználjuk. Ha ezt megteszünk, még nagyobb adományok részesei leszünk. Hiányzó képességeinket Isten nem természetfeletti módon pótolja ki. Mialatt a meglévőket felhasználjuk, együtt munkálkodik velünk, hogy gyarapítsa, erősítse összes tehetségünket...

Minél inkább törekszünk világosságot juttatni másoknak, annál több világosságban részesülünk. Minél inkább igyekszünk megismertetni másokkal Isten Igéjét az emberek iránt érzett szeretettől indítatva, annál világosabbá válik előttünk is. Minél inkább felhasználjuk tudásunkat és gyakoroljuk képességeinket, annál több tudásra és erőre teszünk szert. Krisztusért tett minden erőfeszítésünk áldásként száll vissza ránk... Miként a természetben, a lelki életben is gyengülnek és visszafejlődnek a kihasználatlan képességek. A tevékenység az élet törvénye. A restség halál...

Senki ne gondolja, hogy e földön önző életet folytathat, és miután saját érdekeit szolgálta, bemehet Ura örömébe. Az ilyen emberek nem is tudnának részt venni az önzetlen szeretet örömeiben. Nem lennének alkalmasak a mennyei életre. Az egész mennyet átható szeretetteljes légkört nem tudnák értékelni... A mennyei tudomány megfelfejthetetlen talány maradna számukra.

Az igaz Bíró az ítélet nagy napján mindazokat, akik nem dolgoztak Krisztusért, akik inkább úsztak az árral és nem hordoztak felelősséget, akik csak magukra gondoltak és saját tetszésükre éltek, egy sorba állítja a gonosztevőkkel. Egyenlő kárhóztatás lesz a sorsuk... Szívesen hallgatják az evangéliumot, ezért kereszténynek tartják magukat. Bár egész életüket arra fordították, hogy önmaguk kényelmét szolgálják, mégis a rest szolgálával együtt meglepődve hallgatják majd az ítéletet: »Vegyétek el tőle a talentumot!» Ugyanabba a tévedésbe esnek, mint a régi izraeliták: az áldások örömét egyedül kívánják élvezni, ahelyett, hogy mások javára használnák fel.»

„Az az igyekezet, hogy áldást közvetítsünk másoknak, áldásként fog visszahatni ránk. Ez volt Isten szándéka azzal, hogy részt adott nekünk a megváltási terv megvalósításában... Ez a legnagyobb megtiszteltetés és a legnagyobb öröm, amit csak adományozhatott az embereknek. Akik így az isteni szeretet munkájának részeseivé válnak, a lehető legközelebb jutnak Teremtőjükhöz. Isten végtelen szeretetében minket, embereket választott ki arra, hogy munkatársaivá legyünk. Azért tette ezt, hogy annak az áldásnak, örömmel és lelki növekedésnek a részeseivé tegyen bennünket, amely ebből az önzetlen szolgálatból származik.»

„Mindazok, akik Istennek szentelik önmagukat, állandóan részesülnek majd a Lélek újabb és újabb testi-lelki ajándékában. Kimeríthetetlen mennyei készletek állnak a rendelkezésükre. Krisztus nekik adja saját Lelkét... Isten kegyelme megnöveli és megsokszorozza tehetségeiket... Emberi gyengeségükben is képesek azt tenni, amit a Mindenható cselekedett.»

*„Akik a lelki szolgálatba lépnek, Isten jobb kezévé lesznek. Az angyalok munkatársaivá válnak, akik által az angyalok elvégzik küldetésüket. Amikor együttműködünk a mennyei lényekkel, részesülünk tudásuk és tapasztalataik áldásában is. Melyik egyetem versenyezhet ezzel a tanítással?» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fejezetből; *Krisztushoz vezető lépések*, 68. o.; *Jézus élete*, 827. o.; *Nevelés/Előtted az élet*, 269. o.)*

*Az e heti adomány
az oktatási intézményeket támogatja*

A munkálkodó gyülekezet

Miután tanulmányoztuk, mit foglal magában Krisztus egyházának – és különösen a végidő maradék egyházának – küldetése az elveszett világért, tekintsük át azokat az igéket, amelyek bemutatják, milyen is a munkálkodó gyülekezet. Ebben a tanulmányban csak olyan szolgálatról beszélünk, amely minden gyülekezeti tag feladata, amire mindenki képes.

Gyülekezeteink legnagyobb nyomorúsága ma a tétlenség, az elegyháziasodás, a „fogyasztó gyülekezetté” válás, ahelyett, hogy munkálkodó gyülekezet lennénk. Ezért ez a tanulmány igen fontos számunkra. Bár csak Isten Lelke ráébresztene minket – prédikátorokat és gyülekezeti tagokat egyaránt – nagy hiányosságunkra és szükségletünkre! Bár csak valódi reformáció venné kezdetét! Ezúttal is kiemeltünk egyes mondatokat az idézett bizonyásgátételekből, hogy még inkább rájuk irányítsuk a figyelmet.

1 Létezik-e olyan fogalom a hívő egyházban, hogy önmagáért élő, tétlen keresztény?

Rm 14,7 • „Mert közölünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának.”

Mt 20,1–7 • „Hasonlatos a mennyek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Megszerződven pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldte őket az ő szőlőjébe. És kimenven három óra tájban, látott másokat, akik tétlenül* a piacon álltak. És mondta nékik: »Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom néktek.« Azok pedig elmentek. Hat és kilenc óra tájban ismét kimenven, ugyanazonképpen cselekedett. Tizenegy

* Pontosított fordítás szerint.

óra tájban is kimenvén, talált másokat, akik tétlenül álltak, és mondta nékik: »Miért álltok itt egész napon át, tétlenül?« Mondták néki: »Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megkapjátok.«»

*„Azok közül, akik hallották az evangéliumot, százak, sőt ezrek állnak még mindig tétlenül a piacokon, holott tevékenyen részt vehetnének a szolgálatban valamilyen formában. Hozzájuk szól Krisztus: »Miért álltok itt egész napon át tétlenül?«, és felszólítja őket: »Menjetek el ti is a szőlőbe!« Miért nem engedelmeskedik több keresztyény ennek a felhívásnak?... Isten már régóta várja, hogy minden egyes tag a tehetségéhez képest munkálkodjék. **Ha az összes gyülekezeti tag teljesítené küldetését az inséget szenvedő bel- és külföldi területeken, és így elvégeznék evangéliumi megbízatásukat, akkor csakhamar az egész világ meghallaná az intő figyelmeztetést, s az Úr Jézus mielőbb visszajöhetne a Földre, hatalommal és nagy dicsőséggel.**”*

„Isten nem azt a munkát adta lelkészeinknek, hogy a gyülekezetet talpra állítsák. Alig fejezik be ezt a feladatot, s kezdenek újra előlről. Azok a gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, lelki csenevészek lesznek. Ha az igazság ismerőieért végzett munka kilenczized részét azokért végeztük volna, akik sohasem hallottak az igazságról, akkor sokkal nagyobb haladást érhetnének el. Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.

Az igazság ismerőit gyengíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, amit a megtéretlenekre kellene fordítaniuk.** A városok számos gyülekezetében a lelkész szombatról szombatra hirdeti az Igét. A gyülekezet tagjai szombatról szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk nincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. **Amíg a gyülekezet tagjai nem törekednek továbbadni a kapott segítséget, addig az eredmény szükségszerűen nagy lelki gyengeség lesz.

A legnagyobb segítség, amit népünknek adhatunk, ha megtanítjuk őket Isten munkájára, arra, hogy Istentől függjenek, és ne a lelkésztől! Tanítsuk meg őket úgy dolgozni, ahogy Krisztus munkálkodott, hadd lépjenek be Krisztus seregébe, s végezzenek érte hűséges szolgál

latot. Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton rövid beszédet tartanak, tele Krisztus életével és szeretetével, de a gyülekezet tagjai ne várjanak el szentbeszédet minden szombaton... A gyülekezeti tagok a hétköznapiokon végezzék hűségesen kötelességeiket, s szombaton mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanná válik, mint az időben felszolgált esereg, amely új életet és friss lendületet ad az összes jelenlévőknek. Amikor Isten népe belátja, milyen nagy szükség van arra, hogy a bűnösök megtérítéséért Krisztussal munkálkodják, a szombati istentiszteleten elhangzó bizonyágtételek erőtlől duzzadóvá válnak...

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Szívükben Krisztus szeretete lobogjon, s úgy igyekezzenek lelkeket nyerni Krisztus számára... **Menjenek helységről helysére, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe azokat, akik az igazság mellett foglalnak állást, s haladjanak tovább, más, ugyanolyan fontos területekre. Amint a gyülekezet megalakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat.** Tanítsa meg őket, hogyan dolgozzanak eredményesen. Több időt szenteljenek a nevelésre, mint a szentbeszédre. Tanítsák meg az embereket, hogyan adják tovább az ismereteket.”

„**Ha újra ugyanannyi munkát fordítanak a gyülekezetekre, mint az elmúlt húsz év folyamán, az újra kárba vész,** mint a múltban kárba vészett, mert nem tette a tagokat Krisztus keresztet hordozó követőivé. Sokan túltápláltak a lelki eledellel, ugyanakkor a világban ezrek pusztulnak el az élet kenyérének hiánya miatt. A gyülekezetek tagjainak dolgozniuk kell.”

„**A gyülekezetek feletti gyámkodás csak még tehetetlenebbé teszi őket, mindinkább emberekre támaszkodnak...** Az az idő, amelyet állandóan azok táplálására fordítunk, akik már ismerik az intő üzenetet, tizedrésznyi erőben sem részesíti őket abhoz képest, amennyit nyernének, ha nekilátnának a munkának, ha életet közvetítenének a veszendő embereknek... Isten hírnökeinek nincs idejük arra, hogy megálljanak, s azokat támogassák, akik ismerik az igazságot, akik előnyös helyzetben vannak. Menjenek a kívülrőlők közé, és hangoztassák az intő üzenetet: »Ímhol jön a völegény, jöjjetek elébe!« (...) Dolgozzunk, de ne a már beteretelt nyáj között, hanem keressük az elveszetteket.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII. köt., 6–7. o., *Az apostolok története*, 90. o.; *Bizonyágtételek*, IX. köt., 140. o.; *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 237–242. o.)

2 Milyen szolgálatra hívatott el minden keresztény, mi az, amit mindenki meg tud tenni?

1Pt 2,9; 3,15 • „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világoSSágára hívott el titeket.”

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”

Kol 4,5–6 • „Bölcsen viseljétek magatokat a kívülvalók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. A ti beszédeitek mindenkor kellemes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.”

„Vannak, akik egész életükön át vallják, hogy ismerik Krisztust, de nem tettek személyes erőfeszítést, hogy egyetlen lelket is az Üdvözítőhöz vezessenek. Az egész munkát a prédikátorra hagyják, aki jól képzett lehet hivatását tekintve, mégsem végezheti el azt, amit Isten az egyház tagjaira bízott. Sokan rászorulnak a szerető keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkremennek, akiket meg lehetett volna menteni, ha egyszerű szomszédaik személyes erőfeszítéseket tettek volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. A családban, a szomszédságban, a városban, ahol élünk, van munkánk, amit misszionáriusként végezhetünk Krisztusért. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömünkre lesz. **Nem mondható el addig valakiről, hogy megtért, amíg meg nem születik benne a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen hű barátta talált Jézus Krisztusban. A megmentő és megszentelő igazság nem zárható be a szívbe.**”

„»A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, mondja: Jöjj!« (Jel 22,17) Mindenkinék, aki hallja, meg kell ismételnie a hívást.

* Az eredeti szövegben nem kijelentő, hanem felszólító módban van a *mondja* ige.

*Bármi legyen is valakinek a hivatása, az legyen a legfontosabb számára, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes nagy összejöveteleken szónokolni, de munkálkodhat egyes emberekért. Elmondhatja nekik a tanítást, melyet Urától kapott. A szolgálat nem csak prédikálásból áll. **Lehet, hogy éppen a saját családjában vannak olyanok, akik vágyakoznak az együttérzésre, éheznek az élet kenyerére. Lehetnek olyan gyermekek a közelünkben, akiket Krisztushoz vezethetünk. A Megváltót nem ismerő emberek élnek közvetlenül mellettünk. Végezzük hűségesen azt a munkát, amely a legközelebb van hozzánk!** Azután engedjük, hogy erőfeszítéseink olyan messzire terjedjenek, amilyen messze Isten keze vezet bennünket. Sokaknak úgy tűnhet, hogy munkavégzésük korlátozott a körülmények miatt, de bárhol is legyenek, ha hittel és szorgalommal végzik feladatukat, eredménye a világ legtávolabbi részén is érezhető lesz... Isten gyakran a legegyszerűbb eszközöket használja fel a legnagyobb eredmények eléréséhez... A legalázatosabb munkás is, akit a Szentlélek indít, láthatatlan hírokat pendít meg, amelyek rezgése elhallatszik majd a föld végső határáig, és dallamuk átcsendül az örökkévaló korszakokon.”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 111., 726–727. o.)

3 *Milyen bizonyágtételre hívatott el továbbá minden keresztény a körülötte élők számára?*

1Kor 10,31 • „Akár esztek, akár isztok, akármit cselekszettek, mindent az Isten dicsőségére műveljete.”

Kol 3,17. 23–24 • „Mindent, amit csak cselekszettek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjete.”

„Valamit tesztek, lélekből cselekedjete, mint az Úrnak és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát, mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Gal 5,13 • „Szeretettel szolgáljatok egymásnak!”

„Az Üdvözítő földi élete nagyobb részében a názáreti ácsműhelyben dolgo-

zott... Itt is éppoly hűségesen teljesítette küldetését, mint amikor betegeket gyógyított, vagy a galileai tó vihar korbácsolta hullámain járt. Ugyanígy járhatunk és dolgozhatunk együtt Krisztussal mi is, még ha a legalantasabb munkát végezzük is, a legalacsonyabb beosztásban. Az apostol így tanít erre: »Ki-ki, amiben elhivatott, abban maradjon meg Isten előtt.« (1Kor 7,24) Az üzletember vezetheti úgy a vállalkozását, hogy feddhetetlen becsületességével Mesterét dicsőítse. Az iparos szorgalmával és pontos munkavégzésével azt a valakit képviselheti, aki egykor Galilea dombjai között, alacsony sorban, hűséggel végezte küzdelmes, mindennapi munkáját.

Mindenki, aki Krisztus nevére neveztetik, munkálkodhat másokért oly módon, hogy látva jó cselekedeteit, az emberek dicsőítsék Teremtőjüket és Megváltójukat... Ha a szeretet lelkülete hat át bennünket, akkor az élet legszerényebb kötelességeit is úgy végezhetjük, mint akik »az Úrnak tesszük« ezt (Kol 3,23). Ha Krisztus szeretete lakozik szívünkben, akkor ez feltétlenül megnyilatkozik mindennapi életünkben. »Krisztus jó illata« vesz majd körül minket, befolyásunk felemelő és áldást közvetítő lesz (2Kor 2,15)... E jó befolyás folyton szélesbül és mélyül majd, s áldásos eredményeit nem lehet felmérni a végső jutalmazás napjáig.”

„Minden embert a rá jellemző léggör vesz körül. Ezt a léggört megtöltheti a hit és a bátorság életető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. **A bennünket körülvevő léggör – tudatosan vagy öntudatlanul – kibat minden emberre, akivel érintkezünk. Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még az arckifejezésünk is hatással van másokra. Ennek következményeit – jókat vagy rosszakat – senki sem tudja felmérni.** Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és így tovább. Eközben tudtunkon kívül ezrek meríthetnek áldást a viselkedésünkől.

Dobj egy kavicsot a tóba, és hullám formálódik, majd újabb és újabb hullám. A hullámok egyre szaporodnak, a kör szélesedik, amíg eléri a partot. Ilyen a mi befolyásunk is. Tudtunkon és akarattunkon kívül hatással van mások életére: áldást vagy átkot jelent. A jellem hatalom. **Az igaz, önzetlen,**

istenfélő élet csendes bizonyágtevésének szinte ellenállhatatlan hatása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együttműködünk Vele az emberek megmentésében, és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed a befolyásunk, annál több jót tehetünk. **Ha azok, akik Isten szolgáinak mondják magukat, követik Krisztus példáját, és mindennapi életükben gyakorolják a törvény elveit, ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent és felebarátaikat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 70–72. o.; *Krisztus példázatai*, 234–235. o.)

4 Milyen „ellenmissziót” is végezhetünk a hétköznapi viselkedésünkkel? Mekkora felelősségünk van ebből a szempontból?

Rm 2,17–24 • „Íme, te zsidónak nevezted, a törvényre támaszkodsz, és Istennel dicsekszel. És ismered az Ő akaratát, választást tudsz tenni azok között, amelyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottál. És azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világossága, a balgatók tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. Aki azért más tanítasz, magadat nem tanítod-e? Aki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-e? Aki azt mondd, ne paráználkodjál, paráználkodsz-e? Aki utalod a bálványokat, szentségtörő vagy-e? Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázkod-e? Mert az Isten neve miattatok káromoltatik a pogányok között, amint meg van írva.”

Mt 18,7 • „Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükséges, hogy botránkozások essenek, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.”

Rm 14,13 • „Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk, hanem inkább azt tartásotok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást.”

„Soha ne felejtjük el, hogy rosszra is lehet befolyásolni másokat! Rettentetes, ha elveszítjük saját lelkünket és mások lelki halálát okozzuk. Félelmetes gondolat, hogy befolyásunk talán a halál illata. De ez lehetséges. Sokan, akik azt állítják, hogy Jézus Krisztussal gyűjtenek, valójában elűznek Tőle másokat. Ezért olyan erőtlen az egyház. Sokan gátlástalanul kritizálnak és vádaskodnak. Gyanakvásuk, féltékenyséjük és elégedetlenségük kifejezésével Sátán szolgálatába szegődnek. Mielőtt ráeszmélnének arra, hogy mit csinálnak, az ellenség már meg is valósította célját általuk. Másokban is elhintették a bűn magvát, rávetették lelkükre árnyát, és Sátán nyilai célba találtak. A bizalmatlanság, hitetlenség és istentagadás szelleme elhatalmasodik olyanokban is, akik különben talán elfogadták volna Jézus Krisztust. Eközben Sátán munkásai önelégülten nézik azokat, akiket kételkedésbe kergettek, és akik most már érzéketlenek a feddészel és kéréssel szemben. Azzal áztatják magukat, hogy e kételkedőkhöz képest ők erkölcsös és igaz emberek. **Nem veszik észre, hogy saját zabolátlan nyelvük és lázadó szívük miatt embertársaik lelkileg zátonyra futottak. E megkísértett emberek az ő hatáskrua buktak el.**

A magukat kereszténynek vallók felszínessége, önzése és nemtörődömsége miatt térnek le sokan az élet útjáról. Sokan rémülten fogják látni befolyásuk következményeit Isten ítélőszéke előtt. Csak Isten kegyelméből tudjuk helyesen használni képességeinket. Semmi olyan nincs bennünk a saját erőnkéből, amivel jó hatást tudnánk gyakorolni másokra. Ha felismerjük tehetetlenségünket, és azt, hogy szükségünk van Isten erejére, akkor nem bízunk önmagunkban. Nem tudjuk, mi múlik egy napon, egy órán vagy egy pillanaton. Egy napot se kezdünk el anélkül, hogy terveinket mennyei Atyánkra ne bízánk! Isten megbízta angyalait, hogy vigyázzanak ránk. Ha oltalmuk alá helyezük magunkat, a veszély idején jobb kezünk felül állnak. Ha akaratlanul rossz befolyást árasztanánk, mellénk állnak, és jóra biztatnak. Segítenek megfelelő szavakat találni, és hatással vannak tetteinkre. Így befolyásunk, ha csendes és öntudatlan is, hatalmas erővel vonz másokat Krisztushoz és a mennyei világhoz.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 235–236. o.)

5 Mivel szolgálhatja még az egyház közös misszióját minden egyes gyülekezeti tag, a képességeitől függetlenül?

Mt 6,9–10 • „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod.”

Kol 4,3–4 • „Imádkozván egyszersmind miértünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok. Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nékem szólnom kell.”

2Thess 3,1 • „Végezetre imádkoztatok értünk, atyámfiai, hogy az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amiként tiköztetek is.”

Eféz 6,18–19 • „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért. Értem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismeressem meg az evangélium titkát.”

Olyan keveset imádkozunk Isten művéért, az egész adventmozgalom és saját gyülekezetünk lelki ébredéséért, valamint az evangelizációért, hogy kimondhatjuk: az a csoda, hogy még ennyire is állunk. Mivel nem kérünk igazán, hanem eluralkodik rajtunk a laodiceai langyosság és önelégültség, Isten ereje nem is nyilatkozhat meg hatalmasabban közöttünk. Ébredjünk fel lelki alvásunkból, és könyörögjünk csoportos imaórákon is, egyénileg is folyvást Isten művéért, odaadó hittel és szeretettel!

„Amikor Istent Atyánknak nevezzük, minden gyermekét testvérünknek tekintjük... Foglaljuk imáinkba felebarátainkat, ugyanúgy, mint önmagunkat, mert senki sem imádkozik helyesen, aki csak önmagára kér áldást.”

„Ha elindulsz, hogy végezd azt a munkát, amit Krisztus jelölt ki tanítványai számára, ha lelkeket nyersz meg az Ő számára, akkor érzed majd, hogy mélyebb tapasztalatra és nagyobb ismeretre van szükséged Istenről. Ennek következtében éhezod és szomjúhozod az igaz életet. Küzdeni fogsz imában Istennel, hited megerősödik, lelked iszik az üdvösség forrásából, és felüdül. Ha ellenállással találkozol és próbákba kerülsz, akkor még inkább a Bib-

liához menekülsz és az imádsághoz folyamodsz. Növekedsz a kegyelemben és Krisztus megismerésében, gazdag tapasztalatokat szerzel majd.”

Az imáról adott krisztusi tanítást alaposan át kell gondolnunk. Az ima mennyei tudomány... **„Imánk ne legyen önző könyörgés, amelyben csupán önmagunknak kérünk.** Azért kérjünk, hogy adhassunk... Kérjük Isten áldásait, hogy továbbíthassuk másoknak! Csak az áldások továbbítása képesít újabb áldások befogadására... Az imának nem az a rendeltetése, hogy Istent megváltoztassa, hanem hogy minket összhangba hozzon Istennel. Amikor kérünk Tőle valamit, talán szükségesnek látja, hogy önmagunkba nézzünk, és bűnbánatot tartsunk. Isten próbára tesz: megaláz, hogy meglássuk, miért nem tud Szentlelke általunk munkálkodni...

Isten nem azt mondja, hogy kérd egyszer, és megkapod. Hanem arra szólít, hogy lankadatlanul, állhatatosan imádkozzunk... Olyan kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben erősödünk... **Sokan szeretnének másokon segíteni, de úgy érzik, hogy nincs hozzá sem tudásuk, sem lelkierőjük. Mondják el kéréseiket a kegyelem trónjánál! Könyörögjenek Szentlélekért! Isten teljesíti minden ígérését... A személyes szolgálatot sok titkos imának kell megelőznie, mert a lélekmentés tudományához nagy bölcsesség kell.** Mielőtt emberekhez közelednél, beszéljess Istennel! A mennyei trón előtt – a kegyelem királyi székénél – készülj fel a másokért végzendő szolgálatra! Vágyakozz Isten után – az élő Isten után – mélységes sóvárgással! Krisztus élete tanúsítja, hogy mit tehet az ember, ha isteni természet részese lett. Mindaz, amit Krisztus kapott Istentől, a miénk is lehet. Tehát kérj, és akkor kapsz. Jákób állhatatos hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával igényeld mindazt, amit Isten megígért!” (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédről, 108–112. o.; Krisztushoz vezető lépések, 69. o.; Krisztus példázatai, 93–99. o.)

6 *Hogyan viszonyult a Krisztustól kapott küldetéshez az öskeresztény egyház, amelyet a munkálkodó gyülekezet mintájaként állít elénk a Szentírás?*

Ap csel 4,24. 29–31 • „Ők pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat Istenhez, és mondták: »Urunk, Te vagy az Isten,

aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot... Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add a Te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják beszédedet. Kezedet kinyújtván gyógyításra, és hogy jelek és csodák történjenek szent Fiad, Jézus neve által.« És minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyűltek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták.”

Ap csel 8,1. 4 • „Támadt azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlottak Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve... Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az Igét.”

Rm 16,12 • „Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, akik munkálkodnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmetes Persist, ki sokat munkálkodott az Úrban.”

2Kor 8,1–4 • „Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiain, Istennek azt a gyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. Mert, bizonyosság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránti szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket.”

„A jeruzsálemi gyülekezet üldözése nagy lendületet adott az evangelizálás munkájának. Az Ige szolgálata eredményes volt a városban, és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek ott, megfélemlézve az Üdvözítő parancsáról, hogy menjenek el »az egész világra«. Elféleltették: a gonosz ellen a legjobb védekezés a támadás. Azt gondolták, legfontosabb feladatuk a jeruzsálemi gyülekezet megvédése az ellenség támadásától. Tanítványuk kellett volna az újonnan megtérteket, hogy vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, ehelyett azonban megelégedtek a már elért eredménnyel. Isten megengedte az üldözést azért, hogy képviselői

szétszóródjanak mindenfelé, ahol másokért dolgozhatnak. Jeruzsálemből elúlvá a hívők »szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét«.

Akik ezt a megbízatást kapták az Üdvözítőtől: »Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet« (Mt 28,19), azok közül sokan egyszerű körülmények között éltek. Férfiak és nők, akik szerették Urukát, elhatározták, hogy önzetlen szolgálattal követik példáját. Ezek az egyszerű emberek, és a tanítványok, akik földi szolgálata idején Jézussal együtt jártak, értékes megbízást kaptak. Nekik kellett elvinni a világhoz a Krisztus általi üdvöség boldog üzenetét.

Amikor az üldözés folytán szétszóródtak, megértették felelösségüket, megteltek igyekezettel. Tudták, hogy az éhező világ számára kezükben van az élet kenyere, és öök bizattak meg Jézus Krisztus szeretete által, hogy megtörjék e kenyeret az ínségben lévöknek. Az Úr munkálkodott általuk. Ahova mentek, betegek gyógyultak meg, és hirdették az evangéliumot a szegényeknek.» (Ellen G. White: Az apostolok története, 71–72.)

Tanuljunk ebből a példából! Ne várjunk a ránk szakadó üldözésekgi azzal, hogy elkezdjük mindannyian dolgozni az elveszettekért! Kerüljük el azokat a késedelemből származó kártételeket és nehézségeket, amelyekről az alábbi bizonyásgtételek szólnak! A jeruzsálemi gyülekezet jóhiszemű tévedés következtében maradt egy ideig Jeruzsálemben, mi azonban jól tudjuk kötelességünket, s a múlt minden tapasztalata és tanulsága is a hátunk mögött van.

„A növekvő gonoszság olyan, hogy a tömegek gyorsan elérik élettapasztalataiknak azt a pontját, amelyen túl nehéz lesz hozzájuk férközni a hármásg angyali üzenet megmentő ígérétevel. A lelkek ellensége mesterien dolgozik, hogy teljesen uralja az emberek gondolatait, ezért Isten szolgálának is igyekezniük kell, hogy előkészítsék az embereket Isten ítéletnapjára. Azok az állapotok, melyekkel a keresztyén munkások a nagyvárosokban szembekerülnek, ünnepélyes felhívást jelentenek fáradhatatlan munkára milliók érdekében, akik a közlög végzet árnyékában élnek... Tovább kell adnunk a figyelmeztetést, ma kell dolgoznunk, mert nemsokára elképzelhetetlen nehézségek közé kerülünk... Azt a munkát, melyet az egyház a béke és jólét idején nem végzett el, a rettenetes válság idején kell befejeznie, a legcsüggesztöb és legfélelmetesebb körülmények között... Nagyon lemaradtunk... Eljön az idő, amikor törvényeket hoznak, melyek bezárják üzenetünk előtt a most még nyitott ajtókat. Fel kell ébrednünk és komolyan kell dolgoznunk, amíg Isten angyalai várakoznak.”

„Az apostolok nem saját erejükkel végezték munkájukat, hanem az élő Isten hatalmával. Szolgálatuk nem volt könnyű. A keresztény egyház kezdeti munkáját nehézség és keserű szomorúság kísérte. A tanítványok munkájuk közben állandóan nélkülözéssel, rágalmazással és üldözéssel találkoztak, de az életüket sem kímélték. Örültek az elhívásnak, hogy Krisztusért szenvedhetnek. **A tétovázás, a határozatlanság, a céltudatosság hiánya ismeretlen volt előttük. Készek voltak minden áldozatra, sőt önmaguk feláldozására is.** A rájuk háruló felelősség tudata megtisztította őket és gazdagította tapasztalataikat. A menny kegyelme nyilvánult meg Krisztusért elért győzelmeikben. **A mindenható Isten hatalma működött általuk, hogy győzelemre vigye az evangéliumot.**”

„A macedóniai hívők majdnem valamennyien szegények voltak földi javakban, szívük azonban túláradt az Isten és igazsága iránti szeretettől és örömmel adakoztak az evangélium fenntartására... **Nem kellett őket adakozásra serkenteni, sőt örültek a kiváltságnak, hogy a szükséges dolgokról is lemondva mások inségén segítsenek...** Az önzetlen bőkezűség az ősegyházat örömmel töltötte el, mert a hívők tudták, hogy **fáradásuk segíti eljuttatni az evangélium üzenetét a sötétségben lévőkhöz.** Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét. Csak a Lélek általi megszentelődés nyomán születik ilyen áldozatkészség! A hívők és a hitetlenek szemében ez a kegyelem csodája volt... **Az állandó adakozás Isten adományaiból mindenütt, ahol Isten művének vagy embereknek szükségük van a segítségünkre, sohasem vezet elszegényedéshez...** Adakozás által növekednek az áldásban. Isten megígérte: »Adjatok és adatik néktek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe.« (Lk 6,38)” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 7., 10–11. o.; *Az apostolok története*, 391., 226–227. o.)

Mennyire távol áll tőlünk az őskeresztények áldozatkészsége, miközben tudjuk, hogy a rövidesen bekövetkező nehézségekben minden elértéktelenedik, és ma már csak Isten országába van értelme „beruházni”. Hitünknek és szeretetünknek ebben a tekintetben is növekednie kell!

.....
Az e heti adomány
az ingatlanalapot támogatja
.....

A különböző lelki ajándékok és szolgálatok, a gyülekezeti választás

Az előző tanulmányban arról a szolgálatról beszéltünk, amelyre Krisztus minden tanítványa elkötelezett, és amit a Szentlélek segítségével általi mindenki végezhet. Ebben a tanulmányban pedig az olyan szolgálatokat vesszük sorra, melyek a különböző lelki ajándékokhoz kapcsolódnak – ezeket a Szentlélek adja külön-külön az egyes tanítványoknak, Isten előre ismerése és bölcs tervei szerint.

I *Csak egyes tanítványok kapnak lelki ajándékokat, vagy Krisztus gyülekezetének minden tagja?*

Efész 4,11–13. 15–16 • „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorkul és tanítókul: a szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére... Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban. Akiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

1Kor 12,4–5. 7 • „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr... Mindenkinnek azonban haszonra adatik a Lélek kijelentése.”

Efész 2,10 • „Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

Az igék alapján a válasz egyértelmű. A következő bizonyágtételek is világosan tanítanak erről:

„A Krisztus gyülekezetére bízott talentumok különösen a Szentlélek által nyert ajándékokat és áldásokat jelképezik... Nemcsak a Lélek különleges ajándékai a talentumok, hanem ide számíthatunk minden természetes és szerzett adományt és tehetséget, testit és lelkit...

Isten minden embernek adott talentumot »erejéhez képest«... Senki ne panaszkodjon, hogy keveset kapott, mert Őt, aki minden embernek kiosztotta részét, az adományok gyarapítása dicsőíti meg, akár nagyobbak, akár kisebbek voltak is azok... A bennünket leginkább érintő kérdés nem az, hogy mennyit kaptam, hanem hogy mit teszek azzal, amit rám bízta... Aki naponként nem fejleszti képességeit, hogy minél hasznosabbá tegye magát, az nem tölti be életcélját... Minden képességünket a legmagasabb szintre kell fejlesztenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehesük. Az Úr munkája igen sok, s a jövőendő életben azok részesülnek nagyobb örökségben, akik jelen életükben híven és készségesen szolgálnak. Az Úr kiválasztja az övéit, s mindennap különböző körülmények között próbálja ki őket, kitűzött terve szerint. Tervei véghezviteléhez kiválasztja eszközeit, hogy őszinte szívvel munkálkodjanak, nem azért, mintha tökéletesek lennének, hanem mert ha kapcsolatban vannak Istennel, tökéletességre juthatnak...

Mindazoknak, akik Isten munkatársai akarnak lenni, törekedniük kell arra, hogy a test és az értelem összes erőit a legmagasabb szintre fejlesszék... Isten számtalan embert képesített kitűnő munkára... Mégis igen keveset végeznek el, mert kevésre vállalkoznak. Ezrek élnek le életüket úgy, mintha sem határozott életcél, sem elérendő életszínvonal nem állna előttük... Egyetlen embernek sem kell gyámoltalanul, bizonytalanságban vesztegelnie. A gátló körülmények erősítsék a győzelemre való törekvésünket... A jellemfejlődés minden fokán Isten tetszésére élhetünk... Ha követtünk is el hibákat, bizonyosan győzhetünk felettük, ha belátjuk és figyelmeztetésként tekintünk ezekre.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 234–238. o.)

2 *Hogyan viszonyuljon a keresztyén gyülekezet a lelki ajándékokhoz, hogyan használja fel ezeket a közösség egészének missziószolgálatában?*

1Kor 12,12–22 • „Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való, avagy nem a testből való-e azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, avagy nem a testből való-e azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindegyiket, amint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem, vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek.”

A gyülekezet feladata, hogy mindenki lelki ajándékát felismerje, és mindenkinek munkát adjon. Mindenki tud valamilyen, az egyéniségéhez szabott szolgálatot igen jól végezni, mert Isten ahhoz adott neki képességet, lelki ajándékot, azt a jó cselekedetet készítette el számára. A tétlenség azonban megoltja, elsorvasztja a lelki ajándékokat. Úgyszintén tönkreteszi a legjobb tehetséggel végzett szolgálatot is, ha a jellemfejlődés hiányzik vagy fogyatékos, ha a jellemhibák miatt használhatatlanná, értéktelenné válnak a képességek is.

3 *Hogyan történjék a vezetők, az igehirdetők és a gyülekezeti tisztviselők választása Krisztus gyülekezetében? Mi a jelentősége a kézzrátételnek, a felszentelésnek?*

Ap csel 6,3; 13,1–3 • „Válasszatok azért, atyámfiak, közületek hét férfiút, akiknek jó bizonyosságuk van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, akiket erre a foglalatosságra beállítsunk.”

„Voltak pedig Antiókhiaiban, az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hívatatik Nigernek, a Czirénei Luczius, Manaen, ki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett, és Saulus. Mikor azért azok szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátották őket.”

1Tim 4,14 • „Meg ne vesd a kegyelem benned való ajándékát, amely adott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével.”

Itt is azt látjuk, mint a gyülekezeti fegyelemnél, hogy Krisztus egyházában a gyülekezet a legmagasabb fórum. A tisztviselőket nem kinevezi valamely felsőbbség, hanem a gyülekezetnek kell kiválasztania és megbíznia őket. Az Úr felelősen gondolkozó és dolgozó, nagykorú hívőket és gyülekezeteket akar látni, nevelni. Ez azonban megint csak munkálkodó gyülekezetet feltételez. A tétlen gyülekezetben a tisztviselő-választás formái, lélektelen, súlytalan, monoton szokásrendd é alacsonyul.

„Mielőtt ezt a két apostolt a pogánymisszióra kiküldték, böjttel, imával és kézzrátétellel ünnepélyesen Istennek szentelték őket. Ezzel egyszersmind felhatalmazta őket a gyülekezet, hogy az igazságot hirdessék, hogy kereszteljének és gyülekezeteket alapítsanak... Felszentelésük nyilvános elismerése volt Isten rendelésének, hogy ők vigyék a pogányoknak az üdvözítő evangéliumot. Pál, valamint Barnabás is magától Istentől kapták a megbízatásukat. A kézzrátétel ceremóniája nem jelentette a kegyelem vagy képesség újabb adományát. Az csak a tisztség formái elismerése volt, felhatalmazás a hivatásra. A gyülekezet így helyezte rá pecsétjét Isten munkájára.

A zsidók számára az ilyen eljárás nagy jelentőségű volt. Ha a zsidó apa megáldotta gyermekeit, ünnepélyesen fejükre helyezte kezeit. Ha egy állatot odaszántak áldozatul, akkor az áldozatot bemutató papnak szintén rá kellett helyeznie kezeit az áldozat fejére. Amikor tehát az antiókhiai hívő gyülekezet szolgálói rátették kezüket Pál és Barnabás fejére, ezzel a cselekedetükkel arra kérték Istent, hogy adja áldását a kiválasztott apostolok munkájára.

Később a kézzel való felszentelés szertartásával nagyon visszaéltek. Indokolatlan fontosságot tulajdonítottak ennek a cselekménynek, mint ha azokra, akik ilyen felszentelésben részesültek, azonnal valamilyen erő áradna, amely őket bizonyos lelki hivatásra képesítené. Azonban a Szentírás semmit sem jegyzett fel arról, hogy a két apostolra felszentelésük alkalmával pusztán kézzel való érintés által valamilyen erő áradt volna. Csak felszentelésükről értesülünk és az azt követő munkájuk jelentőségéről.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, 273–274. o.)

4 Milyen lelkülettel használja fel ki-ki a saját lelki ajándékait, ami szent egységet és egységes cselekvést eredményez a gyülekezetben?

Rm 12,6–8 • „Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsük. Akár szolgálat, a szolgálatban, akár tanító, a tanításban, akár intő, az intésben, az adakozó szelídségben, az előljáró szorgalmatossággal, a könyörülő vidámsággal művelje.”

Fil 2,2–4 • „Teljesítsetek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén. Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan, egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.”

3Jn 9–11 • „Írtam a gyülekezetnek, de Diotrefesz, aki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. Ezért, ha odamegyek, felemlítem dolgait, amelyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk, sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és akik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kivetí. Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki jót cselekszik, az Istentől van, aki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent.”

1Kor 14,32. 40 • „A prófétalelkek engednek a prófétáknak... Minden-
nek ékesen és jó renddel legyenek.”

„Az Úr nem ad egy területet egyetlen embernek, ahol egyedül ő dolgozzon. Ez ellentétes Isten terveivel. Azt akarja, hogy minden helyen, ahol az igazságot hirdetik, különböző lelki ajándékok és különböző adományok érvényesüljenek, hogy hatást gyakoroljanak az Ő munkájára. Egyedül nincs elég bölcsességünk, hogy mások segítsége nélkül Istent szolgáljuk, ne is tartsa magát erre alkalmasnak senki. Ha egy embernek bizonyos képességei vannak, nem bizonyíték arra, hogy ítélete mindenben tökéletes, vagy bölcsességét ne kelle-
ne mások képességeihez hozzákapcsolni.

Azok, akik együtt dolgoznak, igyekezzenek tökéletes egyetértésre jutni. Ne gondolják azt, hogy egyik vagy másik munkatárssal nem tudnak együtt dolgozni, mert másként gondolkodik, vagy munkájában nem ugyanazt az utat követi, mint ők. Ha mindnyájan alázatos, alkalmazkodó lelkületűek, akkor nem támadnak nehézségek. Isten a gyülekezetnek különböző adományokat adott. Ezek a megfelelő helyen alkalmazva értékesek, és mindenki részt vehet a munkában, hogy egy népet Jézus Krisztus visszajövetelére készítsen elő...

Különböző adományaink vannak, és egyesek a munka egyik területén jobban alkalmazhatók, mint egy másikon. Amit az egyik testvér nem tud elvégezni, azt a munkatársa könnyen végrehajtja. Mindenki munkája fontos a maga helyén. Az egyik értelme ne uralkodjon a másiké felett...

Isten a különböző munkaterületeknek megfelelően különféle adományokat bízott szolgálóira. Lehet valaki jó szónok, a másik jó író, az egyiknek őszinte és komoly, bensőséges ismeretei vannak, a másik az éneklés adományát kapta, megint másik testvér bölcsességet, amellyel Isten szavát világosan magyarázza. Minden adomány azonban Isten ereje, mert Ő együtt munkálkodik velünk. Az egyiknek bölcsességet ad a beszédre, a másiknak ismeretet, a harmadik hitet kap, azonban mindnyájuknak ugyanaz a vezetője...

Isten szolgálait kapcsolja össze szerető részvét és bizalom! Aki mond vagy tesz valamit azért, hogy Krisztus gyülekezetének tagjait szétválassza, az Úr terve ellen dolgozik. A viszály a gyülekezetben, a harag és a hitetlenség Krisz-

tus meggyalázása. Isten azt akarja, hogy szolgálói keresztény szeretettel legyenek egymás iránt. Az igazi vallás a szíveket nemcsak Krisztussal, hanem egymással is szívélyes közösségbe vonja.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 296–298. o.)

5 Milyen legyen a vezetők és prédikátorok általános magatartása, és hogyan viszonyuljanak a testvéri közösséghez?

1Tim 3,1–12; 4,11–12 • „Igaz beszéd ez: Ha valaki püspökséget kíván, jó dolgot kíván. Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas. Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó, hanem szelíd, versengéstől mentes, nem pénz-sóvárgó, ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel. (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól, hogy gyalázatba és az ördög törébe ne essék. Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek legyenek – nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók –, akiknél megvan a hit titka, tiszta lelkiismerettel. És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják...

Ezeket hirdesd és tanítsd. Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

Tit 1,5–9 • „Azért hagytalek téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam. Ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt vagy engedetlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen mint Isten sáfára, nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő. Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mér-

tékletes, igaz, tiszta, magatűrtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.”

1Pt 5,1–4 • „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőség részese: legeltesétek az Isten köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet, sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal. Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadatlan koronáját.”

Milyen komoly kíváncsi vagyok: legyen feddhetetlen! Ne vessen árnyékot a munkájára semmi, a legkisebb mértékben sem! Isten szolgálója egy ember számára sem lehet akadály vagy botránkyó az üdvösség felé vezető úton. Ezeket a mércéket nem szabad lejjebb vinni, mert az a gyülekezet lelki hanyatlását idézi elő, és fájdalmasan fékezi az evangelizáció munkáját is.

„Senkit ne biztassunk arra, hogy prédikátorként menjen a munka mezejére, annak félreérthetetlen bizonyítéka nélkül, hogy Isten hívta el őt. Isten nem akarja nem megfelelő emberekre bízni nyájának terhét. Akiket Isten elhív, azoknak komoly tapasztalattal rendelkező, kipróbált és megfelelőnek bizonyult, jó ítéloképességű férfiaknak kell lenniük, olyan férfiaknak, akik meg merik dorgálni a bűnt a szelídség lelkületével, és tudják, hogyan kell táplálni a nyáját. Isten ismeri a szívet, és tudja, kit válasszon...

Ha a prédikátorok nincsenek kipróbálva, emiatt a gyülekezeteket megtéretlen, alkalmatlan férfiak vezetik, akik elaltatják a tagokat, ahelyett, hogy Isten ügyéért nagyobb igyekezetre és komoly munkára biztatnák őket... Jézus Krisztus tapasztalt, hűséges szolgálói gondosan vizsgálják meg azokat, akik a szent munkát fel akarják venni, hogy a világnak a Biblia igazságait tanítsák. Miután tapasztalatokat szereztek, még valamit kell értük tenni: komoly imában az Úr elé vinni őket, hogy Szentlelke által nyilatkoztassa

ki, vajon kedvesek-e Őelőtte. Az apostol mondja: »A kézrátételt el ne hirtelenkedd!« (1Tim 5,22) Az apostolok idejében Isten szolgálói nem mertek a saját ítéletükben bízni azoknak a férfiaknak a kiválasztásánál, akik vállalni akarták az ünnepélyes és szent hivatalt, hogy Isten szócsövei legyenek. Legjobb ítélőképességük szerint kiválasztottak férfiakat, akiket azután az Úr elé állítottak, hogy megtudják, vajon Isten tetszésével találkozhatnak-e, ha őket – mint helyetteseiket – a területekre küldik. Így kell ezt tenni ma is.

Gyakran találkozunk olyan férfiakkal, akiket túl gyorsan választottak meg gyülekezeti vénné, anélkül, hogy alkalmasak lennének rá. Nincs önuralmuk, nem gyakorolnak jó befolyást, és így a gyülekezetnek a vezető hibás jelleme miatt állandó nehézségei vannak. Az illetőnél elhamarkodták a kézrátételt.”

„Az idő nagyobb teljesítőképességet és teljesebb megszentelődést kíván. Istenhez kiáltok: ébressz fel és küldj olyan hírnököket, akik tudatában vannak felelőségüknek, akiknek szívében az »én« bálványa – amely minden bűn forrása – megfeszítettett. Embereket, akik magukat minden fenntartás nélkül hajlandók Isten szolgálatának szentelni, akiknek lelkét a munka szentsége és hivatásuk felelőségének tudata hatja át, akik elhatározták, hogy az Úrnak nem hoznak hamis áldozatot, mely sem erőfeszítésbe, sem imába nem kerül...”

A világon minden ember között azok legyenek a legönzetlenebbek, a legbarátságosabbak és legudvariasabbak, akik másokat akarnak reformálni. Életükben igazi jóság és önzetlen cselekedetek nyilvánuljanak meg. Krisztusnak az a szolgálója, akiből az udvariasság hiányzik, aki türelmetlenül mutatkozik mások tudatlanságával és csodálkozásával szemben, aki nem fontolja meg, mit beszél, és meggondolatlanul cselekszik, becsukhatja a szívekhez vezető ajtókat, úgy, hogy azokat sosem tudja már kinyitni.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, 271–272., 71., 312. o.)

6 *Hogyan viszonyuljon a gyülekezet az istenfélő, szeretettel és alázatosan szolgáló vezetőkhez és prédikátorokhoz?*

1Thess 5,12–13 • „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket, és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességben éljetek.”

3Jn 5–8 • „Szeretett barátom, híven cselekszel mindenben, amit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, akik bizonyosságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt, akiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsátasz útjukra. Mert az Ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól, nekünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban.”

Zsid 13,17 • „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak, és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók, hogy ezt örömmel műveljék és nem bánkódva, mert ez nektek nem használ.”

„Sokan csak könnyű terheket hordoztak, szívük nem ismerte az igazi gondokat, oly kevés nehézséget tapasztaltak, hogy Krisztus szolgáinak igazi terheit nem tudják megérteni... Sok teherbordozó munkáját nem értik meg, cselekedeteit nem becsülik, míg a halál el nem szólítja őt. Ha azután ők viszik azt a terhet, amit a másik letett, és szembetalálják magukat a nehézségekkel, amelyeket neki kellett elszenvednie, akkor tudják csak felfogni, hogy hite és bátorsága mennyire kipróbált volt... Nagyon közömbösek vagyunk egymás iránt. Nagyon gyakran elfelejtjük, hogy munkatársainknak szükségük van erőre és biztatásra. Ügyeljete arra, hogy részvételéről és együttérzéséről biztosítsátok őket. Segítsetek nekik imáitokkal, és ezt adjátok tudtukra...”

Némelyek túl gyorsan kívánják azokat a dolgokat megjavítani, amelyeket visszásnak gondolnak. Úgy vélik, hogy őket kell megválasztani azok helyére, akik hibát követtek el. Alábecsülik a munkát, amit ezek a munkások végeztek, miközben mások csak nézték és bírálták őket...

A velem közölt tanítás a következő: Akik a munkát valahol elkezdik és az előítéletek ellenére végigharcolják útjukat, azokat ne ítéljük meg kedvezőtlenül azért, hogy mások foglalják el a helyüket... Az Úr azt kívánja, hogy semmi jogtalanság ne érje azokat, akik sokáig és komolyan dolgoztak, hogy a

rájuk bízott feladatokat elvégezzék... Isten különleges adományokkal ruházta fel néhány szolgáját, és senki sem hivatott arra, hogy kiváló képességeiket lebecsülje... Isten látja a szíveket. Aki önmagát tökéletesen átadja Isten szolgálatára, azt a menny megbecsüli.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, 291–292., 295., 304–305. o.)

.....
*Az e heti adomány
az ingatlanalapot támogatja*
.....

Augusztus

1. szerda	Mt 9,35	
2. csütörtök	Mt 7,28–29	
3. péntek	Lk 17,20–21	
4. szombat	Mk 10,14	Napnyugta: 20.15
5. vasárnap	Jn 6,28–29	
6. hétfő	Rm 8,39	
7. kedd	Mt 9,13	
8. szerda	1Tim 1,12–13	
9. csütörtök	Zsolt 71,23–24	
10. péntek	Mt 16,24	
11. szombat	1Kor 9,26–27	Napnyugta: 20.05
12. vasárnap	Ésa 41,17	
13. hétfő	Zsid 9,14	
14. kedd	2Kor 5,20	
15. szerda	Zsolt 66,19–20	
16. csütörtök	Fil 2,1–2	
17. péntek	Zsolt 68,4	
18. szombat	2Kor 3,2–3	Napnyugta: 19.53
19. vasárnap	Zsolt 34,6	
20. hétfő	Fil 4:6	
21. kedd	Zsolt 37,23	
22. szerda	Jn 6,56–57	
23. csütörtök	Ésa 55,10–11	
24. péntek	1Kor 1,22–24	
25. szombat	Jak 4,6	Napnyugta: 19.40
26. vasárnap	1Jn 3,8	
27. hétfő	Ésa 2,12	
28. kedd	Péld 16,6	
29. szerda	Rm 6,20–22	
30. csütörtök	Ésa 43,1	
31. péntek	Jak 4,11–12	

Szeptember

1. szombat	Ésa 2,2–3	Napnyugta: 19.27
2. vasárnap	Lk 24,49	
3. hétfő	Ap csel 3,19	
4. kedd	1Jn 4,13	
5. szerda	1Pt 1,15	
6. csütörtök	Ap csel 5,29	
7. péntek	Jn 15,19	
8. szombat	1Tim 1,15–16	Napnyugta: 19.13
9. vasárnap	Zsolt 91,11	
10. hétfő	2Thess 3,1–2	
11. kedd	Ésa 65,1	
12. szerda	Péld 19,22	
13. csütörtök	1Kor 9,19. 22	
14. péntek	Fil 2,13	
15. szombat	Zsolt 104,1. 13	Napnyugta: 18.58
16. vasárnap	2Kor 10,5	
17. hétfő	Zsolt 139,23–24	
18. kedd	Zak 13,9	
19. szerda	Ésa 49,3–4	
20. csütörtök	Péld 3,6–7	
21. péntek	Péld 8,13–14	
22. szombat	Ésa 35,3–4	Napnyugta: 18.44
23. vasárnap	Lk 14,33	
24. hétfő	Jn 5,44	
25. kedd	Ezék 33,15–16	
26. szerda	1Jn 4,19	
27. csütörtök	Lk 7,47	
28. péntek	Zak 9,9	
29. szombat	Lk 19,41–42	Napnyugta: 18.29
30. vasárnap	Mt 12,30	

Könyvajánló

Dr. Richard A. Hansen

GYÓGYULJUNK OTTHON

Teljes körű otthoni egészségügyi ellátás az egész családnak

504 oldal, flexibilis kötés, 3900 Ft

A könyv segítségével szolgál férjeknek, feleségeknek, apáknak, anyáknak, gyermekeknek, diákoknak, orvosoknak, – mindnyájunknak, hogy felismerjük az általános tüneteket, megtanuljuk alkalmazni az egyszerű házi gyógymódokat, s jobban együttműködünk a természettel és orvosainkkal a betegségek kezelésében. A szerző nem kívánja bírálni a hagyományos orvoslást, hanem szeretné megismertetni a laikusokat a gyógyítás művészetével és tudományával. Ezzel nemcsak a szükségtelen egészségügyi kiadásokat és a betegségek miatt elvesztegetett időt takaríthatjuk meg, hanem életeteket is megmenthetünk.

BIK Könyvkiadó

1121 Budapest, Remete u. 16/A. Telefon: 06-1/391-0181, 06-20/379-6020

E-mail: bik@bibliakiado.hu, <http://www.bibliakiado.hu>

e-KÖNYV.HU
ONLINE KÖNYVÁRUHÁZ